

KESKENY ÚT

A Közép-Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház lapja · XI. évfolyam, 45. szám, 2008. március

Tartalom

Mennyei házunk

A kegyelemről...

William Carey élete

Mikor van szükséged ébredésre?

Az üdvösség kapuja

Tíz fontos dolog

Szabadok-e a szabadkőművesek? (2. rész)

Az igazi életbiztosítás

Férjek és feleségek tisztje

Mondd a gyermekednek....

A családi áhítatról

Presbiteriánus egyházkormányzás (1. rész)

Innen-Onnan

Isten csodálatos kegyelme

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:

KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@t-online.hu

www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

Szerkesztő: Bagoly Gyula

Mennyei házunk

„Mert tudjuk, hogy e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben.” (2Kor 5,1)

Fizikai testünknek szüksége van valamilyen lakásra, védelemre itt a Földön. Sokan bonyolult és drága terveket készítenek, készíttetnek álmaik otthonáról és várják, hogy minél hamarabb birtokba vehessék. Vannak akik kevesebbel is beérik, gondolataikat még úgyszólván sok időre lefoglalja a tervezés. Jó, hogy készíthetünk terveket: Isten ehhez megadja a bölcsességet, az időt, a segédeszközöket, és kirendeli a pénzt. Mindezek mellett Jézus Krisztus Urunk azt mondja: „*Hanem keresétek először Istennek országát, és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek*” (Mt 6,33). Boldog állapot az, amikor a megtért bűnös az ő örökkévaló hazáján gondolkodik.

Az elköltözés sokszor félelemmel tölti el a bűnöst, de amennyiben Isten Igéjét forgatja, úgy az – „útikönyvként” – minden képzeletünket meghaladó szépségeket tár fel. Hadd legyen most előttünk egy pár ezek közül, amiket csakis a halál által tapasztalhat meg a hívő:

1. A szentek számára a halál napja a legjobb nap. Azon a napon sok-sok kincsnek lesz örök birtokosa. Azon a napon kapja meg tökéletes békéjét, biztonságát, dicsőségét.

2. A keresztyénnek szüksége van a halálra, hogy teljes legyen Isten megismerésében. Életében sok kérdése van, amire nem kap választ, de akkor majd a válasz fényesen fel fog ragyogni előtte.

3. A halál a szentek békéjének napja. Végre szabad lesz a sok aggodalomtól, szabad a sok kételkedéstől, szabad a félelemtől. A lélek végre békére lel az örökké tartó nyugalomban.

4. A halál napja, a győzelem napja. A népek az ellenségeik felett ünnepelnek győzelmet. Amikor a hívő meghal, akkor a halál legyőzetik: a halál nem tud erőt venni rajta.

5. Az a nap az elköltözés napja. Ebből a siralomvölgyből átmegy a dicsőségbe.





6. Azon a napon befejeződik a hívő munkája. Éveket dolgozunk le fáradságosan, sokszor nem is látva az eredményt. Éveket dolgozunk le anélkül, hogy látnánk mikor lesz vége. Van, aki nyugdíjba vonulva pihen, miközben akkor tudna a legtöbb időt szentelni bizonyágtételre. Egyszer vége lesz e földi életnek, és akkor végre megpihenhetünk. Nem olyan pihenés következik, ami tétlenség lenne, hanem olyan, amiben állandó öröm és magasztalás van. A Menny az örökkétartó, áldott szolgálat helye.

7. A halál a dicsőségbe való megérkezést jelenti. 1978 január 14-én keresztyén misszionáriusokat öltek meg a manorámi kórházban, Thaiföldön. A meggyilkoltak barátai egy könyvet kaptak, aminek a fedőlapjába az egyik sebész misszionárius által azon a napon szavalt vers volt leírva. A vers így szólt:

„Képzeld el,
Hogy egy parton sétálsz, és az a
Menny,
Hogy egy kezet fogsz meg, és az Is-
ten keze,
Hogy egy új levegőt szívsz be, és
az a Menny levegője,
Hogy frissnek érzed magad, és az

a halhatatlanság,
Hogy a viharból lépsz ki, és
csend van,
Hogy felébredsz és megérted,
hogy hazaérteztél.”

8. A menny nem egy olyan hely, ahova csak látogatóba megyünk, hanem a Menny az örök dicsőítés helye. Egy olyan hely, ahol ismerősökkel, most még ismeretlenekkel és az angyalokkal együtt dicsőíthetjük Istent örökön-örökké. Egyszer megkérdezték tőlem, hogy van-e a mennyben (földi!) szórakozás, duhajkodás. Amikor beszélni kezdtem arról, hogy milyen a menny, akkor csak legyintettek és azt mondták, hogy ha ezek nincsenek, akkor nagyon unalmas hely. Pedig a menny nem unalmas annak, aki lelkiképpen gondolkodik. Ha neked most unalmasnak tűnik a menny, akkor nagy veszedelemben vagy. Akkor nagyon közel vagy ahhoz, hogy ne juss be Oda.

9. Mindenek felett a menny azért a legcsodálatosabb, mert ott van Krisztus. A menny, Isten személyes jelenléte miatt dicsőséges. Az Ő jelenléte és személye az ami miatt érdemes itt, és majd ott élni. Az Ő személyes jelenléte miatt érezhetjük már itt a Földön a menny előízét. Ez a test elhal; a földi sátorházunk elbomol, mint mag a földben, és azután csodálatosan kikel, egy új testünk lesz, amely tökéletes és gyönyörűséges.

Jézus Krisztus Urunk dicsőséges feltámadásával pecsételte meg ígéreteit. Ezért tud reménykedni, és tudja élő hittel várni teste megváltását minden hívő ember. Hadd szolgáljanak ezek a szavak áldott bátorításul és serkentésül a mennyei haza felől való gondolkodásra.

Curcubet Gábor

Miért ne kérj bocsánatot?

Ha gondolkozol, mielőtt beszélsz.

Ha gondolkozol, mielőtt cselekszel.

Ha tájékozódsz, mielőtt ítélsz.

Ha tiszta gondolatoknak adsz szállást.

Ha megbocsátasz ellenségeidnek.

Ha egyenes, nyílt és őszinte vagy.

Ha mindenkihez előzékenyen és kedvesen viszonyulsz.

Ha kiállsz az általad vallott biblikus elvek mellett.

Ha hűséges és elkötelezett vagy hitvalló gyülekezeted felé.

Ha segítesz megtántorodott testvérednek.

Ha üzleti ügyeidben tisztességesen és becsületesen jársz el.

Ha bezárod füleidet a pletykák előtt.

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál



A kegyelemről...

„A törvény leplezi a bűnt, a kegyelem legyőzi azt.”

Ágoston

„A kegyelem egy meg nem érdemelt isteni jótékonykodás. Nem azt kapjuk, amit érdemlünk, hanem annak éppen az ellenkezőjét.”

Anonymus

„Az ember teljesen kétségbe kell hogy essen önmagától, hogy alkalmassá váljon arra, hogy Isten kegyelmét elnyerje Krisztusban.”

Luther

„Aki Isten kegyelmét bírja, nem kell hogy azzal tüntessen: a kegyelem hatása magától jelentkezik.”

C. H. Spurgeon

„Az ember úgy prédikálhat majd, mint valami apostol, könyöröghet, mint valami angyal – de ördögi szíve lehet. Csak egyedül a kegyelem változtathatja meg a szívet: a legnagyobb ajándékok sem tehetik azt, de a legkisebb kegyelem megcselekedheti azt. A nagy ajándékok jó deáká tehetik az embert, de a kegyelem jó keresztyénné.”

Köleséri Sámuel

„A kipróbált kegyelem jobb mint a kegyelem és több mint a kegyelem – a kipróbált kegyelem gyerekkorú dicsőség.”

Samuel Rutherford

„A kegyelem a lelki betegek gyógyítására adatott, nem pedig a lelki hősök kitüntetésére.”

Luther

„A szabad akarat barátai, a szabad kegyelem ellenségei.”

John Trapp



„A kegyelem megérzését szükségesképpen megelőzi a mi tulajdon nyomorúságunknak, és az Isten kegyelmének megszerzésére való szükségünknek voltaképpen való megérzése. Mert senki nem juthat a kegyelemnek megérzésére, hanem ha elsőben az önnön maga nyomorúságának, nyavalyás sorsának megismerésére jut.”

Enyedi Fazekas János

„A Krisztus kegyelme kút az országút mentén minden szomszagos vándor számára.”

C. H. Spurgeon

„A kegyelem úgy jön a lélekbe miként a felkelő nap a világba: először a pirkadat, majd ezt követően a fény, és végül a delelő nap az ő teljes és egyedi fényességében.”

Thomas Adams

„A hit maga – a kegyelem része.”

Kálvin

„A kegyelem és a dicsőség alig különböznek egymástól; egyik a mag, a másik a virág; a kegyelem a hadakozó dicsőség; a dicsőséges a győzedelmes kegyelem.”

Thomas Brooks

„A kegyelem és a bűn viszálykodó szomszédok; a kettő közül egyiküknek hátrálnia kell.”

C. H. Spurgeon

„Miként a folyók, melyek az óceánhoz közeledve szélesednek és növelik vízhozamukat, akként a kegyelem áramlása is egyre bővebb és szabadabb, ahogy közeledünk a dicsőség óceánjához.”

John Owen

„A bővelkedő bűn a világ kétségbeesése, a bővelkedő kegyelem az emberiség reményége.”

A. W. Tozer

„A kegyelem olyan szeretet, amely törődik, amely leállít, és amely megment.”

John R. W. Stott

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töleték van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”

Efézus 2,8-9

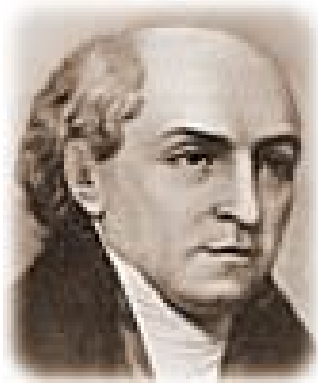
„Elég néked az én kegyelemem.”

2Korinthus 12,9

Válogatta és fordította: Szőke Imre

"Várj nagy dolgokat Istentől, és vállalkozz nagy dolgokra Istenért"

William Carey élete
(1761-1834)



William Carey a történelemnek abban az időszakában született Angliában, amikor jelentős ipari és társadalmi változások álltak az ajtó előtt. A gyarmatosító terjeszkedés miatt egyre nagyobb rálátás nyílt a világra. Cook kapitány feltérképezte a szigetekkel tarkított Csendes-óceánt. Harcok folytak a szabadságért, a rabszolga-kereskedelem felszámolásáért. Ébredések bizonyították a prédikált Ige erejét, a gyülekezetek elkezdtek egyre jobban együtt dolgozni, imádkozni; és a szegények gyermekei is járhattak iskolába.

William Carey nagyapja maga is falusi tanító volt és William éppen hat éves volt, amikor – egyébként szövőmester – édesapja is a paulerspury-i iskola előljárója lett. Szüleitől szeretetet és szorgalmat tanult; az erdők, mezők felkeltették és táplálták kutatási szenvedélyét. Nagybátyja pedig – aki Amerikából tért haza – a távoli világ utáni vágyat plántálta a szívébe.

Édesapja a cipész mesterséget szánta neki, így Carey tizennégy éves korában Piddingtonba költözött a tanoncidőre. Carey ebben az időben megvetett minden – az anglikán egyházon kívüli – szabad keresztyént, így tanonctársát

John Warrt is. Warr élete mégis meggyőző volt és végül rá tudta venni Careyt, hogy látogassa az imaórákat. Carey megpróbálta természettudományos ismereteit és a keresztyén tapasztalatait egy rendszerré összefoglalni, de sem felépíteni, sem megvédeni nem bírta azt. Három éven keresztül kellett a lelki pusztaságban viaskodnia, míg 1783-ban legyőzte kétségeit. A Szentírás csálhatatlansága és elégséges volta meghódította és betöltötte az értelmét. Lelki tusája mellett fizikai téren nagyon jó iparos, ügyes, becsületes munkás vált belőle.

1781. június 10-én vette feleségül Dorothea Plackettet, a gyülekezet egyik előljárójának leányát. Carey hálás és boldog volt, hogy saját kis házában lakhatott, gondozta a kertjét, dolgozott a cipésműhelyben, szerette feleségét, tanulmányozta könyveit és a latin és görög nyelvet. Összegyűlt a helyi szentekkel és velük együtt örült első gyermekük megszületésének. De egy év múlva ő is és a kislánya is lázasan feküdtek. A gyermek meghalt, Careyt még tizennyolc hónapig kínozza a láz, amitől majdnem teljesen kopasz lett.

1782-ben egy baptista gyülekezet rábeszélte, hogy vetesse fel magát egy laikus prédikátori listára. Ezután három éven keresztül minden második héten prédikált, majd két ízben is megvizsgálták képességét a prédikátori szolgálatra, és miután másodjára meleg ajánlást kapott, elfogadta a felkérést Moultonban, lelkészi szolgálatra. Ekkoriban kezdett a lelke megnyílni a pogány világ nyomorúsága, erkölcstelensége, lelki ínsége látására. Cook kapitány ha-

jónaplói tüzet gyújtottak a szívében azon népek iránt, akik nem ismerték az evangéliumot, Jézus Krisztust. Amikor Andrew Fuller – szintén baptista prédikátor – meglátogatta Moultonban, felfedezte nyelvkészségét és szorgalmát, és beszélt erről Carey cipész munkaadójának, aki egyidejűleg a gyülekezet egyik diakónusa is volt. Ennek eredményeképpen nem kellett több cipőt készítenie, a heti fizetése fejében a latin, héber és görög nyelvek területén kellett előrehaladnia.

Carey részletes földrajzi kutatást is végzett, ugyanis megbízható áttekintést akart szerezni Krisztus egyházának még elvégzendő feladatáról. Földgömbje jelentette a második Bibliát számára, amely hangos, parancsoló hangon szólt. Ugyanakkor fájdalmat is okozott neki, amikor összehasonlította az egyház hősi korszakait saját korának a misszió tekintetében passzív egyházával. A világmisszióról való gondolatait a legtöbben – még lelkész barátai is – távoli, keresztyülvihetetlen dolognak tartották és nem bátorították a gyakorlati megvalósítást. John Sutcliff nagy tekintélyű prédikátor ugyan korábban felhívást intézett a gyülekezetekhez közbenjáró könyörgésre a pogányok megtérése érdekében, de Isten hívása csak 1791-ben ért el a Northamptonshire-i baptistákhoz, ahová hűsvéti konferenciára érkeztek gyülekezeti előljárók, köztük Carey is. J. Sutcliff és A. Fuller misszióra buzdító prédikációi után Carey cselekvésre hívott mindenkit – de még a két igehirdető sem állt mellé, mert nem számítottak ilyen gyors reakcióra. Inkább ar-

ra kérték Careyt, hogy írásban foglalja össze elképzeléseit. Hamarosan készen is volt a 87 oldalas Vizsgálat, amelynek bevezetésében Carey fölhívta a figyelmet az Úr parancsára, arra az apostoli küldetésre, hogy tegyenek tanítványvá minden népeket és hogy eljött az ideje, hogy a keresztyének felébredjenek a pénz szeretetéből, a szunyadásból. Megállapította és egyben cáfolta is a misszió létrejötte elleni legfőbb kifogásokat. Visszatekintett az apostolok tevékenységére, adott egy áttekintést a világ lelki helyzetéről, végül felhívta a figyelmet arra, hogy az imádkozással egy időben tervezni és cselekedni is kell.

A gyülekezeti előljárók következő találkozójára egy év múlva került sor, ahol Carey megtartotta azt a prédikációját, mely lefektette a missziói társaság lelki alapjait. Ebbe a prédikációba beleöntötte mindazon szenvedélyét és energiáját, amely a misszió iránt évek óta gyűlt benne. A következő napon a gyűlésnek válaszolnia kellett a felhívásra. A legtöbben még nem voltak rá készek, hogy megbarátkozzanak egy missziói társaság gondolatával. Carey egyedül csupán egy megszállott volt, de A. Fuller mellé állt és ketjüket már nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Olyan tehetetlenek érezték magukat! Csupa kis gyülekezetből származó lelkes gyűlt össze, a hozzájuk tartozó gyülekezeti tagok kevéssé képzetek és szegények voltak. Öt férfi – William Carey, Andrew Fuller, John Ryland, Samuel Pearce és John Sutcliff – hite vezetett a Missziói Társaság megalapításához. Teljesen új dolog volt ez Britannia történetében. Szánalmas 13 Fonttal kezdték meg a világ-

missziót, de ettől kezdve életük végéig mindenüket odaadták ezért az ügyért.

Mindeközben bekapcsolódik a történetünkbe John Thomas, aki a Kelet-indiai Társaság flottájának sebészeként került Indiába – pontosabban Bengáliába. De szíve Krisztusé volt és ehelyett inkább misszionáriusként munkál-



kodott. Többévi egyedül végzett munka után visszatért Londonba és találkozott az újonnan megalakult Társasággal. Beszámolt bengáliai tapasztalatairól, az ottani anyagi és lelki szegénységről és arról, hogy szükség lenne munkásokra maga mellé. A Társaság meg volt győződve, hogy az Úr nyitotta ezt az ajtót Thomason keresztül Bengália felé. Carey kész volt vállalni a feladatot.

E naptól kezdve Carey gondolatban Indiában élt és mozgott, de a kihajózásig előtte álló öt hónap megannyi nehézséget tartogatott. El kellett szakadnia gyülekezetétől, Dorothea éppen a negyedik gyermekük születése előtt állt, utazási engedélyeket kellett beszerezni, mely lehetetlennek tűnt. Mindeközben a gyülekezetekben adományokat gyűjtöttek a költségek fedezésére. Végül 1793. június 13-án vette kezdetét az öthónapos tengeri út. A *Mária trónörökös*nő fedélzetén velük volt John Thomas is.

Thomas és Carey volt az első két angol, akik Ázsia és Krisztus iránti tiszta szeretetből, nem pedig anyagi megfontolásból érkeztek Indiába. Isten további próbákkal edzette hitüket, növelte kitartásukat. Thomas az első év kiadásai tekintetében teljesen elszámította magát. Két hónap alatt elfogyott az a pénz, aminek az egész első évre elégnek kellett volna lenni. Otthonuk egy szánalmas kerti ház volt. Dorothea és legidősebb fiuk, Felix vérhasban szenvedett. E kezdeti nyomorúságokkal kezdődött Dorothea további betegsége, mely értelmét támadta meg. Élete további tizenhárom évében elméje felmondta a szolgálatot, kóros fantáziálás és gyötrelmes félelmek szállták meg.

Szorult helyzetükben felajánlottak Careynek néhány hold földet egy frissen kiirtott dzsungelben, a Gangesz deltájában. Ezek az erdők tele voltak kobrákkal és tigrisekkel, de Carey elfogadta az ajánlatot.

A következő években Carey volt Gangesz menti ültetvényes, indigóüzem felügyelő, mely munkák az életben maradásukat jelentették. 1795-ben már tudott egy félórán keresztül bengáli nyelven prédikálni. Minden vasárnap – amikor üzemszünet volt –, valamint hétközben is két vagy három estén Carey a kerületéhez tartozó kétszáz falu egyikében volt. Utak nem voltak, a rizsföldek közötti keskeny töltéseken kellett gyalogolni, gyakran húsz mérföldet (kb. 33 km-t) is egy napon. Bár az emberek hálásak voltak a prédikációiért, mégsem mert senki engedelmessé válni. A kaszt-rendszer megfojtott minden motivációt bármilyen új kezdeményezésre. Az emberek

egykedvűen, üresen éltek atyáiktól örökölt életüket a kasztban. Bármilyen új vallás felvétele a kasztból való kirekesztést jelentette, amely túl magas ár volt.

1797-ben már készen volt az Újszövetség bengáli fordítása és egy év múlva, 1798-ban érkezett az első nyomdagép, de az első megtérő még váratott magára. Viszont hamarosan hírt kaptak arról, hogy William Ward nyomdással együtt még három misszionárius család érkezik Indiába. Valamint Careyhez érkezett egy felkérés Serampore város dán kormányzójától, hogy költözzön Seramporeba, ahol házakat bérelhetnének vagy vásárolhatnának, iskolát nyithatnának, nyomtathatnák a Bibliát és útlevelet kaphatnának a brit felségterületekre, hogy akadálytalanul prédikálhassanak. Hat évnek kellett eltelni, míg az Úr ezzel az ajánlattal világos ajtót nyitott számukra és az összes többit bezárta.

1800. január 10-én érkezett Carey Seramporeba és ezzel elkezdődik a misszió legjelentősebb fejezete. Ettől kezdve Carey élete összefonódik William Wardéval és Joshua Marshman misszionáriusával. E három férfi lelkületéről sokat elárul az, hogy közösségük – minden megterhelés közepette is – életük végéig kitartott. Megegyeztek abban, hogy tilos minden ténykedés vagy munka a személyes meggazdagodás érdekében, és minden bevételnek a közös kasszába kellett befolyjni, amiből minden család, szükségleteinek megfelelően kapott egy szerény összeget. Egyetértettek abban, hogy legfőbb céljuk a Biblia nyomtatása és terjesztése. Valamennyien a munkának áldozták szívüket: Ca-

rey és fia, Felix végezték a fordítást és a korrektúrát, Ward felügyelte a nyomtatást, a Marshman család pedig egy fiú- és lányinternátust nyitott a tehetős európaiak számára a misszió magas költségeinek fedezésére.

A vasárnapi istentiszteleteket a kormányzó házában tartották és 1800. december 28-án keresztelték meg az első megtérőt – Krisna Palt. Krisna Pal megtérése után egyre többen törték át kasztjuk korlátait és mertek Krisztushoz jönni. Nemcsak egyszerű emberek, hanem vallási vezetők,



brahmanok is.

Jelentős nap volt 1801. április 8-a is, amikor Careyt javasolták egy újonnan alapított egyetem – Fort William College – bengáli nyelv professzorának Kalkuttába. Harminc évig szolgálta az iskolát, közben teljes lelkével azon fáradozott, hogy hallgatóit megnyerje Krisztusnak. Ezen munkájáért kapott fizetésével a legnagyobb összeggel járult hozzá a misszió kasszájához. Carey hamarosan ráébredt azokra a missziói lehetőségekre, amit a Fort William Collegeben elfoglalt állása kínált neki. Egész India legtanultabb és legtehetségesebb tudósaival került ott kapcsolatba és az általuk használt számos nyelvvel is. Általuk saját képességeit igye-

kezett megsokszorozni és Isten igéjét az ország minden fő nyelvére lefordítani. Hirtelen azt látta, hogy – a példázatbeli mértékkel mérve – tíz találatot bizatott rá. Marshman és Ward először kétségeit fejezte ki, hogy vajon nem lesz ez túl sok? Aztán belátták, hogy Isten olyasmint adott a kezükbe, amit nem hagyhatnak parlagon heverni. Ez még több munkát, odaadóbb szolgálatot kívánt meg tőlük.

Tíz év elteltével már nyolc nyomdagép sem volt elég a munkákhoz. Tizennyolc nyelven folyt a fordítás, ebből tizenöt nyelven már nyomtattak is. Közben több mint ötszáz hívőt kereszteltek meg és 1819-ben fiú- és lányiskolát nyitottak Seramporeban elsősorban az indiai keresztények gyermekeinek, de az iskola nyitva állt mások előtt is. Carey ekkor már hatvan éves volt.

Élete végén volt rá oka, hogy azt mondja: „Alig van olyan kívánságom, ami ne teljesült volna”. A rengeteg fordításon túl a misszió iskolái eleget tettek a legmagasabb elvárásoknak, az öreg misszionáriusoknak ifjú utódai voltak, külső állomásaik száma több volt mint valaha, és saját fiai is vele dolgoztak. Carey 1834. június 9-én tért haza Urához. Kérésére a következő sorokat írták sírkövére a seramporei temetőben: „Én nyomorult, szegény, tehetetlen féreg, behulllok a Te drága karjaidba.”

Sikó-Nagy Zita

Az életrajz az Evangéliumi Kiadónál megjelent William Carey életrajz alapján készült.

Mikor van szükséged ébredésre?

Amikor Istent már nem szereted annyira, mint régen. Amikor a keresztyén életedből hiányzik a szívbeli tűz, az Úrban való gyönyörködés, a Krisztus képére való formálódás iránti vágy és az öröm.

Amikor az üdvösségre nem úgy tekintesz, mint az Úrtól való legcsodálatosabb ajándékra, amiben ember csak részesülhet. Amikor az imádságod híján van a buzgóságnak.

Amikor ritkán gondolsz az örökkévalóságra. Amikor Isten Igéjén már nem buzdulsz fel.

Amikor elcsüggedsz, és magadat sajnálsz. Amikor a harc, az áldozathozatal és a szolgálat olyan távolinak, tartalom nélkülinek tűnő szavak számodra.

Amikor Krisztus követésének költségeit nem akarod felvállalni, és a mindennapi életedben nem cselekszed azokat a bibliai igazságokat, amelyeket ismersz.

Amikor halkán, félszívvel énekelsz Isten előtt.

Amikor az istentisztelet után nem emlékszel, hogy miről volt szó az igehirdetésben. Amikor úgy érzed, hogy nincs miről beszélgetned a gyülekezetben a testvéreiddel – akik esetleg éppen a te segítségére szorulnának.

Amikor nincs kedved, azaz lusta vagy imádkozni.

Amikor szívesebben ülsz le tévét nézni, és világi újságokat, könyveket olvasni, mint a Bibliát.

Amikor van időd a szórakozásra, de nincs a bibliaórára és az imaközösségre.

Amikor nincs különbség közted és a téged körülvevő hitetlen világ között. Amikor a földi dolgok fontosabbak számodra, mint a mennyekiek.

Amikor eltűnt a tűz a házasságodból.

Amikor keresztyén férj/felelőseged létedre nem imádkozol házastársaddal.

Amikor gyermekeid világi elvek és értékek mentén nőnek fel, és ezért Isten nélküli életet élnek.

Amikor nem a Mindenható Isten erős kezéből várod a megoldást a nehéznek vagy megoldhatatlannak tűnő helyzetekben, hanem magadban, emberekben, földi dolgokban (pénz, tudás, hatalom stb.) bízol.

Amikor nem törekszel bizonyosságot tenni az elveszetteknek.

Amikor inkább azt számolgatod, hogy mennyi pénz van a számládon, mint azt, hogy mennyit tudsz adakozni.

Amikor jobban érdekel a saját kényelmed, a munkád, a munkahelyi előmeneteled, a hobbid, mint Isten országának építése és az Isten haragja alatt élők kárhózzattól való megmenekülése.

Amikor olyan műsorokat nézel a tévében, moziban, színház-

ban, és olyan dolgokat olvasol, amiket nem mutatnál meg a testvéreidnek.

Amikor nem indít meg az a gondolat, hogy szeretteid, ismerőseid, szomszédaid, munkatársaid, iskolatársaid a pokolba kerülnek.

Amikor keresztyén kötelességeid elhanyagolását langymelegségben már szokássá tetted.

Amikor már nem szomorogsz, és nem bánkódsz a bűneid miatt.

Amikor már nem látod, hogy valamit is meg kellene változtatnod az életedben, és valamiből is meg kellene térned.

Amikor a szíved Krisztus keresztyéjére tekintve is hideg marad.

Amikor nem gondolsz, hogy ébredésre van szükséged.

E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál



Az üdvösség kapuja

„Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek” (Lk13,24)

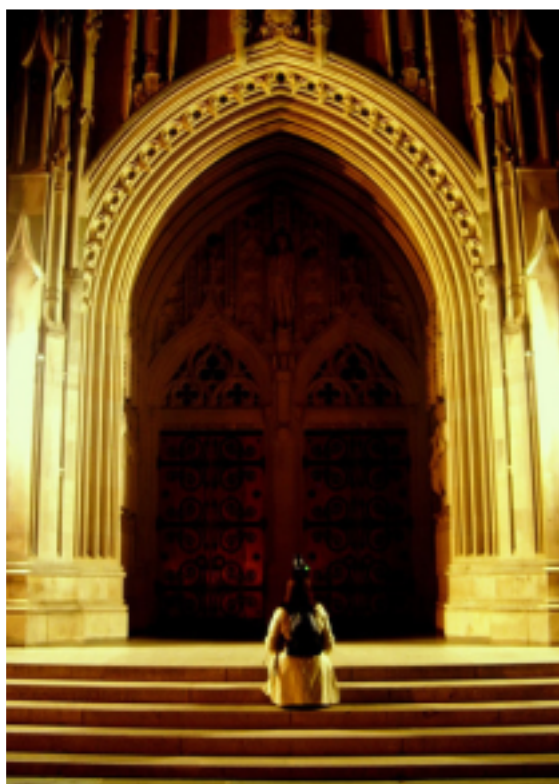
Krisztus ebben az igében egy lelki kapuról, az üdvösségre vezető kapuról beszél. Aki már bement rajta, megbékült Istennel, bűneire bocsánatot nyert, és a mennyország lesz örök otthona. Isten közelségében él itt és az örökkévalóságban. Három dolgot tudhatunk meg ebben az igeverben erről az isteni megoldásról. Vegyük ezeket sorra.

I. Krisztus az üdvösségre vezető utat „szoros kapu”-nak nevezi.

1) Ezt a kaput Krisztus készítette a bűnösöknek. Sőt azt is mondhatjuk, hogy Krisztus a kapu, aki által üdvösségre juthatunk. „Én vagyok az ajtó” – mondja Jézus egy másik helyen magáról – „ha valaki én rajtam megy be, megtartatik...(vagyis üdvösséget nyer, lelke megszabadul az örök kárhozattól, bűneire bocsánatot nyer, és övé lesz az örök élet)” (Jn10,9). Máshol így fogalmaz: „...Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn14,6). Ezek az igék ugyanazt a gondolatot tartalmazzák: Jézus Krisztus által békülhetünk meg a szent Istennel; Ő fizette ki a bűnös ember adóságát, Ő szenvedte el a bűnök büntetését. Aki hisz Jézus Krisztusban, az beléphet a szent Isten jelenlétebe.

2) Ezt a kaput Krisztus szorosnak nevezi, és nem ok nélkül. Szoros azoknak, akik szeretik a bűnt, és nem akarnak attól megválni. Szoros azoknak, akik szere-

lik a világ nyújtotta élvezeteket, és meg akarják ezeket tartani. Szoros azoknak is, akik magukban bíznak, akik azt hiszik, hogy elég jók ahhoz, hogy üdvözüljenek. Szoros azoknak, akik másképpen, például jó cselekedeteik által akarnak üdvözülni. Ők nem mehetnek be ezen a kapun. Sokan azt gondolják, hogy Isten egy magas hegynek a tetején van, amelynek csúcsára több út is ve-



zet. A helyzet viszont az, hogy Krisztus csak egy utat készített, és csak ezen keresztül lehet a mennyországba bejutni.

3) Noha ez a kapu szoros, de mindig kész, hogy megnyíljon. Még egyetlen megtérő bűnös sem találta zárva. Az nem számít, hogy nagy bűnös vagy, mintahogy az sem számít, ha kevés bűnöd van. Ami igazán számít az az, hogy érzed-e ezeknek terhét, súlyát vagy sem. Látod-e, hogy mi-
ben vétkeztél Isten ellen? Kívá-
nod-e bűneid bocsánatát elnyerni
vagy sem? Ha bűneid megterhel-

nek, s szabadulni akarsz azoktól, készen állsz a belépésre. Krisztus mondja: „Aki énhozzám jön, azt semmiképpen ki nem vetem”. Jöjj Krisztushoz, mert nem fog elküldeni. Biztos lehetsz, hogy ez a kapu megnyílik előtted is. Miért állnál kinn a sötétben, ha bemehetsz a világosságra?

4) Noha ez a kapu szoros, már több ezren bementek rajta. Annyira nem szoros, hogy ne le-

hessen bemenni rajta. Az egyetlen feltétele ennek az, hogy bánd bűneidet, és higj Jézus Krisztusban. Senki nem jött még vissza azzal, hogy ő túl bűnös volt, ezért nem engedték be. Sokan nyertek már üdvösséget, mert bementek ezen a bejáraton. Gondoljunk csak Pál apostolra! Megtérése előtt üldözte a keresztyéneket, és rajtuk keresztül tulajdonképpen Krisztust. Egy inkvizitor volt. Gyűlölte a keresztyéneket, gyűlölte Krisztust. Gyilkos volt, de amikor ráébredt bűneire, megbánta azokat, Krisztusra tekintett hit által, és az üdvösség kapuja megnyílt előtte is. Gondoljunk továbbá azok-

ra a zsidókra, akik követelték Pilátustól Krisztus keresztre feszítését. Fennhangon kiabálták, hogy „Feszítsd meg, feszítsd meg!” Mégis közülük nagyon sokan megtértek, amikor Péter apostol pünkösdkor prédikált. Ráébredtek vétkeikre, és bűnbocsánatért esedeztek. Nekik is megnyílt az üdvösség kapuja.

A Biblián kívül számos más példát is lehetne említeni, amely mind azt bizonyítja, hogy aki akart, az mind be tudott menni ezen a kapun. Akár gazdag, akár szegény, akár tanult, akár tanu-

latlan, fiatal vagy öreg, nő vagy férfi, mind bementek az üdvösség kapuján. És nem bánták meg ezt, mert bent Isten szeretetével találkoztak. Odabent megtalálták lelkük békeességét az Istennel való megbékélés által. Bent megtalálták életük célját, és értelmét. És ott találkoztak másokkal is, akik szintén Istenhez tértek.

Micsoda kiváltság számunkra, emberek számára, hogy Isten készített egy üdvösségre vezető utat! Az angyalok is fellázdak Isten ellen, és elbuktak, de Isten nem adta meg nekik az esélyt a megtérésre. Csak nekünk adatott meg ez! Vajon élni fogsz ezzel a lehetőséggel? Vagy túl szorosnak találsz? Vigyázz, nem elég tudnod, hogy van egy ilyen kapu, ha soha nem mentél be azon. Ezerszer jobb nem tudni erről a bejáratról, mint tudni róla, és mégis kívül maradni. Éljen tehát ezzel a kiváltsággal!

II. Krisztus megparancsolja, hogy menjünk be ezen a kapun.

„Igyekeztek bemenni...” (24.v.). Sőt, nemcsak megparancsolja, hanem felszólít, hogy igyekezzünk. Vagyis tegyetek meg mindent, hogy bemenjete ezen a kapun. Az igyekezni szó helyén a görögben egy nagyon erős kifejezés áll, az *agónia*. Ez a szó tusakodást jelent, szenvedélyes küzdelmet. Egy élsportolót képzeljünk magunk elé, aki szenvedélyesen küzd azért, hogy elnyerje az első helyezést. Ezt a szót használja itt Krisztus: igyekeztek bemenni a szoros kapun. Tusakodjatok, tegyetek erőfeszítéseket annak érdekében, hogy bejussatok. De mit is jelent ez a felszólítás, hogy igyekeztek bemenni?

1) Jelenti azt, hogy használnunk kell azokat az eszközöket, amelyeket Isten üdvösségünk érdekében rendelt el. Az Isten által el-

rendelt egyik legfontosabb eszköz a Biblia. A Biblia Isten szava, amelyben az üdvösség útja pontosan le van írva. Az a térkép, amely segítségével mennybe juthatunk. A Biblia olvasása vagy az igehirdetés hallgatása nélkül nem lehet bejutni ezen a szoros kapun. Nem elég, ha a Biblia a polcon van, ha nem forgatom naponta. Ha nem tehetnél semmit sem üdvösséged érdekében, Krisztus nem mondaná, hogy igyekezz bemenni a szoros kapun. Vagyis annyit csinálhatsz, hogy



olvasod az ígét, hallgatod az ígét, beszélgetsz keresztyénekről az üdvösségről, és olyan könyvet olvasol, ami ebben segíthet.

2) Ez a felszólítás azt is jelenti, hogy az ember egy felelős lény. Mindaz, aki nem megy be ezen a kapun, csak magára vethet. Nem mentheted fel magad, hogy nem tudtál semmit sem tenni üdvösségedért, hiszen Krisztus azt mondta, tégy meg mindent, hogy kívül ne maradj. Ha nem lenne felelősséged a megtérésben, Krisztus nem mondaná, hogy bármit tégy. Hiszem, hogy az ember üdvössége Isten ajándéka az elejétől a végéig. Azonban azt is hiszem, hogy ha valaki nem üdvözülni, ezért egyedül ő vonható felelősségre.

3) Az „igyekeztek bemenni” felszólítás azt is érzékelteti, hogy számíthatsz akadályokra, ellenségekre ebben az igyekezetedben.

Az ördög nem akarja, hogy bemenj, hogy megtérj. Ő azt szeretné, ha továbbra is sötétségben tudna tartani. A világ szintén csábítani fog, és bűnös szíved is ragaszkodik a régi életedhez. Vagyis ez kemény küzdelmet fog jelenteni. De ezen ne lepődj meg, hiszen az igazán értékes dolgokért az életben is meg kell küzdeni. Az üdvösség pedig a legértékesebb, és ezért fáradozni lehet és kell.

4) A felszólítás azt is magába foglalja, hogy érdemes küszködni a bejutásért. Ha valami megérdemli, hogy küzdj érte, az nem más, mint lelked üdvössége. Sok mindenért harcolunk az életben, de mindezek ideig valók. Legyen pénz, család, elismerés, pozíció, karrier, tudás, siker, itt fogjuk hagyni ezeket. Lelkünk üdvössége azonban földi igyekezetünk örökkévaló jutalma.

5) A felszólítás azt is jelenti, hogy ha nem veszed komolyan, vétkezel. Ha azt mondja Krisztus, hogy igyekezzél bemenni a szoros kapun, de te nem teszel semmit, nemcsak lusta vagy, hanem vétkezel is Krisztus felszólítása ellen. Hidd el, nem kell házasságtörőnek, paráznának, gyilkosnak, rablónak, notórius hazudozónak lenned, hogy elkárhozz. Az is elég, ha nem tettél semmit sem üdvösséged érdekében.

III. Ebben az igében van egy szomorú jövődőlés is

„...sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek” (24.v.). Krisztus itt egy olyan időszakról beszél, amikor sokan szeretnének bemenni a szoros kapun, de már nem lesz lehetőség. Mikor lesz ez? Amikor Krisztus eljön, hogy megítélje a világot. Amikor felállítja majd az ítélőszéket, és beül abba, hogy megítéljen minden né-

peket. Most még a kegyelem királyi trónusa áll, most még a kapu megnyílik, ha valaki be akar menni. De eljön az idő, amikor örökre bezárul. Van egy példázat az Újszövetségben, amely öt bolcs és öt bolond szűzről szól, akik a Vőlegényre várnak. Mivel az öt bolond nem volt készen a Vőlegény fogadására, amikor az megérkezett, nem tudtak bemenni. Amikor később be akartak menni, már nem lehetett.

Milyen szomorúan hangzanak Krisztus szavai: „...sokan mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek”. Eljön az idő, amikor már hiába keresed Istent, amikor Istennel már nem lehet kibékülni. Amikor a szoros kapun már nem lehet bemenni. Eljön az idő, amikor sokan örökre kizáratnak a mennyből. Soha többet nem fog megnyílni az a kapu, amely ma még nyitva áll minden megtérő bűnös előtt. Lesz egy nap, amikor az igazság megismerése már késő lesz. Sokan akkor fognak rá-

döbenni, hogy lelkük a legnagyobb értékük, és örökre elvesztették azt. De ez az ismeret akkor már csak a lelkiismeretfurdalásban és az örökké tartó gyötrődésben fog „segíteni”. Eljön az idő, amikor a megtérés, a hit, az üdvösség utáni vágy mind hiába lesz. Akkor mindazok, akik korábban nem látták a lelki dolgok értékét, most hirtelen felismerik ezek fontosságát. Egykor nevték a keresztyéneket, hogy Bibliát olvasnak, hogy imádkoznak, hogy istentiszteletra járnak, és megvetették azokat, akik a láthatatlan dolgokban hittek. Akkor azonban látni fogják, hogy azoknak volt igazuk, akik a láthatatlan, de mégis létező és valóságos Istenben hittek. Akkor látni fogják, hogy mindaz, amiért küzdöttek földi életük során, semmit nem ér ahhoz képest, amiért egyáltalán nem tettek semmit. Akkor majd átértékelődnek a dolgok számukra, de már túl késő lesz.

Hadd tegyem most mindezt egy kicsit személyessé. Hadd kér-

dezzem meg téled először is, hogy bementél-e már az üdvösség kapuján? Nem azt kérdelem, hogy tudsz-e róla, hanem azt, hogy bementél-e rajta? Vagy hallottál-e erről a csodálatos lehetőségéről egyáltalán? Ha eddig nem hallottál erről, most már nem mondhatod, hogy nem tudsz róla. Hallottad, egy feltétel van annak, hogy üdvözlj: az, hogy érezd bűneid terhét, és kívánj megszabadulni bűneidről Krisztus által. Gondolj arra, mi vár azokra, akik nem lépnek be: sírás és fogcsikorgatás. Gondolj arra, mi vár azokra, akik bemennek ezen a kapun: békesség és Istennel való bensőséges kapcsolat. Gondolj arra, mi tartana vissza, hogy bemenj rajta: tudatlanság, bűn, büszkeség, lustaság? Ezek miatt feladnád lelked üdvösségét? Tégy meg mindent, hogy bemenj ezen a kapun! Vedd ezt egy sürgős felszólításnak, mert holnap talán már késő lesz. Ámen.

Sikó Mihály

Tíz fontos dolog



Szeretet: biblikus viszonyulás Istenhez és az emberekhez

Tisztelet: másokkal úgy bántani, ahogyan szeretnéd, hogy veled is bánjanak

Megbecsülés: Istennek hálának lenni mindenért – a próbákért, nehézségekért és a dorgálásért is

Boldogság: engedelmeskedni, és gyönyörködni az Úrban

Önzetlenség: az ellenszolgáltatás nélküli adás öröme

Öszinteség: ragaszkodás az igazsághoz

Megbocsátás: nem haragudni, és nem megemlékezni mások vétkeiről

Tisztesség: a jónak, azaz Isten parancsának cselekvése a körülményektől függetlenül

Együttérzés: azonosulás a másikkal annak fájdalmában, és így megkönnyíteni azt

Békesség: e 10 fontos dolog megélésének Úrtól való ajándéka

Az E-Mail Ministry alapján fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

„Ímé, boldog ember az, akit Isten megdorgál...”

Középiskolás koromban nagyon széles volt az érdeklődési köröm. Ekkor kezdtem a Keresztény Ifjúsági Közösség pozsonyi csoportjába járni egyik osztálytársam hívásának engedve. Ez egy katolikus, beszélgetős, kirándulós, vidám társaság volt, amit egy fiatal jezsuita szerzetes vezetett. Sok érdekes beszélgetésben vettem részt és élveztem, hogy bár teljesen máshogy gondolkozunk, mégis jól el tudunk beszélgetni. Ha hitről volt szó, ők Istenbe vetett hitről beszéltek, én pedig a hitről úgy általában, ha Istenről volt szó, ők a világ teremtőjére gondoltak, én meg egy definiálhatatlan valamire. Így hát nem sok esélyem volt rá, hogy közelebb jussak Isten megismeréséhez, hiszen minden szavuk élet elvette a gondolkodásom, amikor a magam nyelvére fordítottam mindent, amit mondtak. A Bibliát is elkezdtem olvasni, mert azt még addig nem olvastam. Emellett foglalkoztam sámánokkal, kanálhajlítókkel, testépítéssel, népzénevel, ezotériával, harcművészetekkel, bonszájjal. Miért ne férne bele a Biblia is? Olvastam, de számomra sem érdekes, sem érthető nem volt. Néha még misére is elmentem. Többen is kérdezték tőlem: Megérintett valami? Mit éreztél? Ebből nyilvánvaló volt számomra, hogy valamit kellene érezzek, akkor lennék majd közel Istenhez. Mivel nem éreztem semmi különöset, csak ritkán, mások kedvéért mentem templomba. Feszengve, mert nem tudtam, mikor mit kell mondani, hova kell nézni, mit kell csinálni.

Később, mikor főiskolára kerültem, leendő értelmiségiként úgy gondoltam, hogy nekem is állást kell foglalnom a földi lét utáni dolgokról. Így egyszerűen,

gyorsan és kényelmesen deistává váltam. Egyszerű volt, mert tanáraink elmagyarázták, gyors és kényelmes, mert sok fejtörést nem igényelt, ráadásul Istent elhelyezte egy távoli polcra, ahonnét mosolyogva nézi földi létünket és mi viszonyozhatjuk ezt a távolságtartó udvariasságát. Mi nem vádolhatjuk, de Ő se minket. Hogy jót sem tehet, ez sem zavart különösebben. Isten létét és a körülötte való kérdéseket ezzel kipipáltam. Ez volt a vicces, jókedvű és népszerű főiskolás hangos filozófiai eszmefuttatása, ha társaság-



ban véletlenül a lelkiekre terelődött a szó. Volt azonban egy másik főiskolás is, aki belső szobájában vívta harcait a magányosság, fizikai gyengeségek, rossz szokások, lustaság és céltalanság ellen. Láttam a kétfajta hozzáállás közti ellentétet, de nem gondoltam, hogy ezt fel lehetne számolni.

Isten több éven át hagyott ebben az állapotban, amikor is kifelé mást mutattam, mint ami bennem zajlott. Hagytam, hogy az események sodorjanak. Nem volt célom, ami bármire is motiválható volna, csak boldog akartam lenni, amit saját elképzeléseim szerint akartam véghezvinni.

Barátnómmal egyre többször került szóba a vallás és Isten kér-

dése, hiszen kollégiumában bibliaóra indult, csoporttársaink közül többen is jártak ilyen-olyan gyülekezetekbe, az utcán beleszaldadtunk evangelizátorokba és pályaudvaron éneklő fiatalokba.

Ekkor jöttem rá, hogy a deizmusom kevés. A deista isten nem Isten, csak egy hangzatos válasz egy akkorra már égetővé vált kérdésre: kicsoda Isten? Kérdésem sok volt, de időbe telt, míg abbahagytam a menekülést a válaszok elöl, hiszen azok többségében kényelmetlenek voltak, én pedig kényelmesen éltem addig, bár céltalanul. Az Isten előli menekülést komolyan gondoltam: saját gondolataim és információim alapján akartam a saját keresztyénségemet kitalálni, vagy legalább egy olyan valláshoz csatlakozni, ahol tovább játszhatom a vidám főiskolás szerepét, de nem kell döntéseket hoznom, nem kell bűnöket megbánnom. Ekkor állított meg Isten ebben a gondolkodásban és figyelmeztetett, hogy legalább egyszer legyek magammal őszinte. Be kellett látnom, hogy nincs értelme menekülni a Teremtő elől, aki még a gondolataimat is ismeri. Jobb lesz letenni a büszkeségem papírpajzsát. Meg kellett látnom, saját erőmből csak újabb csapdákat állítok majd magamnak, amelyek még az evilági gondokra sem adnak választ, nem hogy az öröklét kérdéseire. Felismerem, hogy egész eddigi életem Isten szemében az Ő ajándékainak elpazarlása, bűn volt. Miután ezt megértettem és hittem, kértem Istent, hogy törölje el bűneimet Jézus Krisztus érdeméért, hogy az örök kárhozat helyett az örök életet elnyerhessem, és értelmet nyerjen életem az Ő szolgálatában.

Nem sokkal ezután tudatosítottam, hogy megtérésem csak az első lépés volt Isten felé. Ami erőt eddig az ellene való harcba fektettem, azt ezután már a bűn ellen kell fordítanom. Mindig vi-

gasztalt az, hogy tudtam: ez már nem egy kilátástalan és keserű harc. Isten ezer módon segít ebben a harcban és szolgálatban, bízhatok benne. Egyedül neki legyen ezért hála!

„Ímé, boldog ember az, akit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáljad!” (Jób 5,17)

Csémy Zoltán

„...semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől”

Egy vallásos családba születtem bele, amely vasárnaponként misére igyekezett. Mire megértem volna valamit is a katolikus tanításból, addigra felfogtam azt is, hogy nem divatos dolog vallásosnak lenni. Arról szó sem lehetett, hogy nem megyünk misére, így a nővéreim mintájára csendes ellenállásba kezdtem. Vasárnap reggelente húztuk az időt, amennyire csak lehetett, minden perc fontos volt, amit még a templom kívül tölthettünk. A szüleim szigorúak voltak és nagyon keményen fegyelmeztek, nem engedték, hogy abbahagyjuk a közös énekléseket, így hát a misén némán tátoztunk. Szépen belejöttem az engedelmesség színlelésébe, miközben belül majd szétvetett a düh.

Lassan ez a kétszínűség mindezemre kiterjedt. Meszelt sír lettem...

Főiskolán egy katolikus néninél laktam albérletben. Nagyon sokat beszélgettünk, tőle kaptam az első Bibliámat és sok igazságra megtanított. Az ő vezetése alatt lettem elsőáldozó és bérmálkozó. Vágytam Istent szolgálni, sokat gondoltam az apácaéletre is. Mind ez a bérmálkozásom napjáig tartott. A hivatalos bűnvallásom és bűnbánatom ellenére nagyon furdalt a lelkiismeret. Hol húzzam meg a határt a kis és nagy bűnök között? Mi lesz a kis bűneimmel, amelyeket nem volt időm a pap-

nak megvallani? Azokat Isten a pap közbenjárása nélkül is megbocsátja? Ráadásul kiosztották az eucharisziát minden bérmálkozóknak, olyanoknak is, akik nyilvános bűnben éltek! Felismertem, hogy meszelt sír az egyház is, amelyben az a kevés hívó is csak sínylődik. Többet nem törődtem a vallással. A nénitől amúgy is el kellett költöznöm, később sem lá-



togattam meg soha. Feladtam az üdvösségemért folytatott harcot.

A lényegét – hogy nem is nekem kell a harcot megharcolni, hanem Jézus már megtette helyettem, és hogy a hit Isten ingyen ajándéka kegyelemből – csak 22 éves koromban hallottam egy megtért népzene-sz lánytól. Egyre többet beszélgettünk, a Biblia egyre fontosabbá vált számomra, az eladig érthetetlen szöveg Isten szent és tökéletes Igéjévé vált. Rendszeresen látogattam a kollégiumi bibliórát, amelyet egy akkori KG-TMI-s diák vezetett nagy buzgalommal. Olyan fogalmak tisztáztak bennem, mint bűn, meg-

váltás, megszentelődés, kiválasztás, helyettes áldozat. Isten megálázott, porba döntötte az önbi-zalmamat, semmivé tette az emberek jóságába vetett hitemet. Nem tudtam már semmit felmutatni Isten előtt. A jóságért, a jóra való alkalmasságért való 20 évi küszködésem után üres kézzel kellett megállnom Isten előtt. Megértettem, hogy az üdvösségem záloga nem az én jószágom, ügyességem, hanem Jézus Krisztus vére. Ő adott meg minden szükségeset az életemre nézve. Megváltott, megkeresett, megújult értelmet és tanítást adott és vágyat a szolgálathoz: Nála kell keresnem a kedvet a földi élet-hez.

2000 nyarán csatlakoztam a református presbiteriánus egyházhoz. Az Úr hívő férjjel ajándékozott meg és 3 fiúgyermekkel. Isten megtartó erejét tapasztalom minden nap, és abban a nyugalomban élhetek, hogy nincs, aki kiragadjon az Ő kezéből!

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagy a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (Róm 8,38-39)

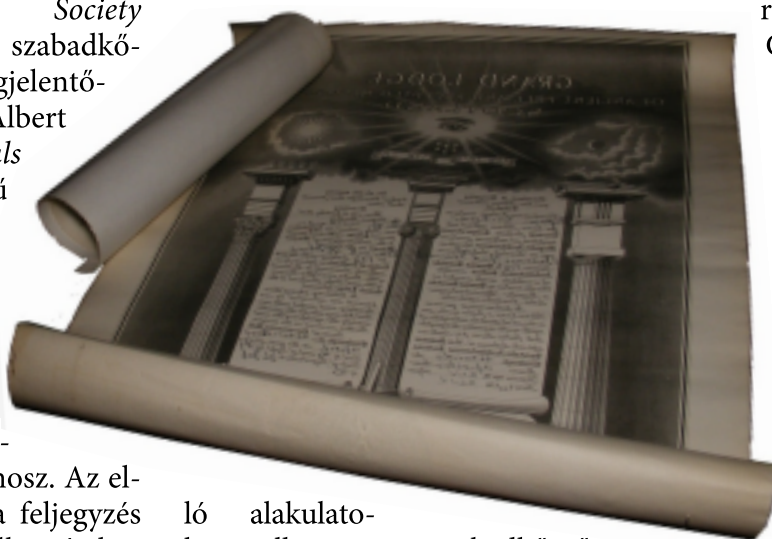
Csémy Petra

Szabadok-e a szabadkőművesek? (2. rész)

A református teológia nem keveredik a szekták találgatásokkal tűzdelt talajára, csupán addig mehetünk el egy kérdésben, ameddig Isten ezt felfedi a Biblia által. Talán túlzónak tűnnek ezek a következtetések, de akkor mit kezdjünk az olyan megállapításokkal, amelyek szerint a kígyó az emberiség megmentője (Manly P. Hall: *The Secret Teachings of Philosophical Research Society Press*), vagy amikor a szabadkőművesség egyik legjelentősebb képviselője, Albert Pike azt állítja a *Morals and Dogma* című munkájában, hogy a kígyó maga az isteni lélek teste. Létezik-e ennél nagyobb istenkáromlás? Meg kell értenünk, hogy az ördög, nem egyszerűen rossz, hanem gonosz. Az első bibliai bűnesetet, a feljegyzés szerint, rögtön egy gyilkosság követte. Nem lehetett volna valami kisebb bűn vagy valami kevésbé súlyos? Miért kellett ilyen drasztikusan megjelennie a bűnnek az emberi világban? Testvéreim, még mindig nem értjük a bűn lényegét. A bűn nem tárgyalópartner, hanem megsemmisít és célja a teljes rombolás.

Földi szempontból a történelem sem mentes a szabadkőművesség befolyásától. A francia forradalom jelmondata: „Szabadság, testvériség, egyenlőség” jellegzetes szabadkőműves jelszavak. A forradalom idején elkövetett egyházellenes megnyilvánulások – a templomok kifosztása, a papok legyilkolása, a cédek bevonulása a templomokba – mind híven tükrözi a szabadkőművesség céljait és egyházakhoz való viszonyát. A harmadik birodalom náci pártja, az NS-

DAP hivatalosan tagadott minden kapcsolatot a szabadkőművességgel, mégis az általuk használt horogkeresztes jelképek részei a szabadkőműves szimboliztikának. Himmler, a Waffen SS alakulatok szervezési modelljében a jezsuita rend szabályait érvényesítette illetve kölcsönözte mint hierarchikus modellt, de a gondolkodásmód, ami áthatotta ezeket a harco-



ló alakulatokat, jellegzetesen szabadkőműves.

Nos, mit szólnak mindezekhez az egyházak? Sajnos a reakciók nagyon vegyesek. A mormonok, szcientológusok és a Jehova tanúinak egy része, amelyek nem igazán nevezhetőek egyházaknak, jelentős szabadkőműves befolyás alatt állnak. De a történelmi egyházak sem mentesek ettől: Róma kezdettől ellenezte a szabadkőművességet, és ebben megegyezett a konzervatív reformátusok felfogásával, akik megalakulás nélkül szálltak szembe a szabadkőművességgel bármilyen megnyilvánulásával. Róma hivatalosan tiltja (a szentségektől való eltiltás szankciójával) a rend bármelyik szervezetéhez való tartozást. Ennek ellenére számos katolikus pap tagja valamelyik páholy-nak, sőt, az egyik legnagyobb ma-

gyar szabadkőműves, Martinovics Ignác jezsuita szerzetes volt. De szintén jezsuita volt Adam Weishaupt az illuminátus rend alapítója is. Hock János katolikus egyházi író és pap szintén tagja volt az egyik magyar páholy-nak. A liberális reformátusok, szintén részt vettek ezekben a kétes szervezetekben: páholytag volt Antal Gábor dunántúli református püspök, Gróf Bánffy György erdélyi református főgondnok, Ravasz László püspök (halála előtt kilépett és megtagadta a rendet), Dr. Ferencz József unitárius püspök és Sztehlo Gábor evangélikus lelkész is. Az ellenreformáció idején a szorongatott református egyház a szabadkőművességtől kapott segítséget, amit el is fogadott lát-

va a jótékonyági ráhangoltságot, és nem tudakolta a társaság valódi szándékait. Amikor később kitudódott a szervezet mibenléte és valódi célja, már késő volt. A szabadkőművesség bomlasztó szelleme a német liberálistussal karöltve ékként hatolt a református egyház testébe. A zsinatokon a szabadkőművességgel szemben szóló javaslatokat már nem lehetett keresztülvinni a liberális tábor felhorkanása nélkül. Egy dolog biztos: konzervatív protestáns keresztyén ember, soha semmilyen körülmények között nem tartott és nem tart fenn kapcsolatot semmilyen szabadkőműves szervezettel, sőt, a lehető leghatározottabban harcol ellene és mindent megtesz, hogy felebarátait figyelmeztesse mindarra a veszélyre, amit ez a szerve-



zet magában hord.

Szabadok-e a szabadkőművesek? Vajon rendelkeznek bármiféle szabadsággal? Nem. Nem szabadok, hanem foglyok, egy sötét hatalom foglyai, de nem csupán úgy, mint mi is, akik az eredendő bűn miatt bűnösen, „a másik oldalra” születünk. Itt másról van szó. Olyan ez, mint mikor valaki szándékosan, előbb csak játékból, majd teljes elszántsággal, az ellenséghez pártol. Fel kell fedni nekik a valóságot, a megtévesztések szövetségét, imádkozni kell értük, mintegy a tűzből kiragadva őket.

Mit tehetünk mi keresztyének?

Elsősorban ne veszítsük el az Istenbe vetett bizalmunkat, és minden külső jel ellenére tekintsünk Jézusra, a hit szerzőjére és bevégzőjére. Ekkor hit által megtapasztaljuk – Elizeushoz hasonlóan –, hogy többen vannak mivelünk, mint övelük. Hacsak egy ember is maradna a földön, akinek Krisztusba vetett hite van, ő is meg fogja tapasztalni, hogy minden külső körülmény ellenére Jézus Úr mindeknek felett.

Másodsorban ne csak tudomást vegyünk a problémáról és hallgassunk, hanem hívjuk fel a figyelmet a fenyegető veszélyre.

Harmadsorban pedig ne nézzük tétlenül a jótékonyság leple alatt működő szabadkőművesség kibontakozását, hanem a lélek fegyvereivel harcoljunk annak megnyilvánulási formái ellen, és imádkozunk azokért az emberekért, akik

ilyen hálóba keveredtek.

Isten adjon nekünk éber szemeket, halló fület és tiszta szívet, hogy a résre állva elszántan és alázatosan tudjuk szolgálni a mi Urunkat, akinek legyen dicséret és dicsőség mindörökké. Ámen.

Hatvani-Nagy Alpár

Felhasznált irodalom

Thomas Milton Stewart, "The Symbolism for the Gods of the Egyptians and the Light They Throw on Freemasonry", London, England, Baskerville Press Ltd., 1927, p.5.

William Schnoebelen, Masonry: Beyond The Light, p.197.

"The Lost Keys to Freemasonry", Macoy Publishing and Masonic Supply Co., 1976, p.48].

William Still, "New World Order: The Ancient Plan of secret Society", Lafayette, Louisiana, Huntington House, Inc. 1990, p.73.

Albert Pike, Morals and Dogma of Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry, p.321, 19-th Degree of Grand Pontiff

www.galilei.hu/Hires-szabadkőművesek

Manly p. Hall, 33rd Degree, K.T., Illustrations by J. Augustus Knapp, 32rd Degree, Macoy Publishing and Masonic Supply Company, Inc., Richmond, Virginia, p. 48.

William P. Peterson, Editor, Masonic Quiz Book: "Ask Me Brother", Chicago, Illinois, Charles T. Power Company, 1950, p.18, 88, 131, 213.

John Yarker, The Arcane School : A Review of their Origin and Antiquity: With a General History of Francmasonry and its Relation to the Theosophic Scientific and Philosophic Mysteries, Belfast, Ireland, William Tait, 1909, p. 30.

A. R. Chamberly, Editor, Questions and Answers, 1972, p. 237

Malcom Duncan, Duncan's Ritual of Freemasonry, New York, David McKay Company, Inc., n.d. 3rd Edition, p. 94.

Percival George Woodcock, Short Dictionary of Mythology, New York, Philosophical Library, p. 152.

Helena Petrovna Blavatsky, Isis Unveiled, vol.I: Science, New York, Trow's Printing and Bookbinding Company, 1877, p.554, XXXIII.

Az igazi életbiztosítás...

Ezáltal a biztosítás által garantáltan megkapod:

Az életet – *Mert úgy szeretted Isten e világot, hogy az Ő egy-született Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.* (Jn 3,16)

A lelki egészséget – *Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet.* (Zsolt 103,2-3)

A ruházatot – *Ha pedig a fűvet, mely ma a mezőn van, és holnap kemencébe vették, így ruházza az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhi-tűek!* (Lk 12,28)

A napi szükségletek betöltését – *Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jé-zusban.* (Fil 4,19)

A megnyugvást – *Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek Énbennem.* (Jn 14,1)

A Pártfogó társaságát – *Ímé, Én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.* (Mt 28,20b)

A szívbeli békességet – *Békességet hagyok néktek; az Én békességemet adom néktek: nem úgy adom Én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen!* (Jn 14,27)

Az örök hazát – *Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. El-megyek, hogy helyet készítek néktek.* (Jn 14,2)

Érvek mellette:

Ez a legrégebbi biztosítás. Ez az egyetlen, amely biztosítást nyújt az ítélet napján elszenvedhető veszteségekre. Az egyetlen, amely örökkévaló fedezetet biztosít. Még a biztosítási díjat is kifizetik helyetted.

A biztosítási díj

Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. (Róm 5,8)

Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez. (Ef 2,8)

Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti tetteitekben és lelketekben, amelyek az Istenéi. (1Kor 6,20)

Ennek a biztosításnak a teljes díját Jézus Krisztus fizette ki.

Jelentkezés

Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. (Róm 10,9)

Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. (Róm 10,13)

*Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta:
Tihanyi Pál*

**Férjek és feleségek tisztje****A feleség különleges feladata**

A feleségek különleges feladata az, hogy férjét tisztelje. Ha egy nő szép és sok mindent tud, de nem tiszteli férjét, akkor nem jó feleség. Már a teremtési rend is arra utal, hogy Isten a nőt a férfi után teremtette (1Tim 2,13), a férfiből (1Kor 11,8) és a férfiéért (1Kor 11,9). Ez a sorrend nem emberi kitaláció, hanem isteni terv. A bűnbeesés után sem változott meg az Isten által adott rend „ő (a férj) pedig uralkodik te rajtad” (1Móz 3,16). Erről tanúskodik az egész Újszövetség is (Kol 3,18, 1Pt 3,1-6). Még ha egy nő a legbájosabb teremtménynek is gondolja magát, míg férje szerinte a leggonoszabbak közé tartozik, feladatát ez sem változtatja meg, vagyis tisztelnie kell férjét.

I. Mi jellemzi az istenfélő feleséget?

A. *Nagyra becsüli férjét. „...minden asszony adja meg a tiszteletet az ő férjének, a legnagyobbtól a legkisebbig.” (Esz 1,20)* Vedd fontolóra személyének kiválóságát és értékeld ennek megfelelően. Ha a férj még csiszolásra szorul, a feleség akkor is elmélkedjen férje kiváló helyzetén „ *mivel ő az Istennek képe és dicsősége*” (1Kor 11,7). Nagyrabecsüléset mutattad ki iránta, mikor férjedül választottad, és továbbra is ezt kell tenned. Emlékezz meg arról, milyen büntetésben volt része Mikálnak, amikor tiszteletlen volt Dáviddal szemben (2Sám 6,16,23). A feleség családja és szomszédai annyira fogják őt tisztelni, mint amennyire ő tiszteli a férjét: valójában annyi becsületet szerez magának, mint amennyire férjét becsüli.

B. *Hőn (igen) szereti férjét.* A tiszteletadásnak egyik fontos

összetevője a szeretet, amely ugyancsak a feleség feladata (Tit 2,4). Sára, Rebeka és Ráhel, a férjük iránt érzett őszinte szeretetből készek voltak elhagyni szüleiket, barátaikat és hazájukat. Egy fiatal nő, Clara Cerventa egy Valdaura nevű férfi felesége volt, akinek testét a betegségek annyira megviselték, hogy alig mert valaki a közelébe menni. Felesége azonban a legnagyobb gondviseléssel fedezte el férje sebeit és fájdalmát, és díszes ruháit és ékszereit is eladta, hogy férjét eltartthassa. Végezetül, amikor a férfi meghalt, a vigasztalni érkező embereknek az asszony arról tett bizonyosságot, hogy ha lehetséges lenne őt gyermekének elvesztése árán is „visszavásárolná” férjét. Egy feleség, férje szeretetét nem tudja könnyebben elnyerni annál, ha mélyen tiszteli őt.

C. *Szorgalmasan kedvében jár.* Egyes fordításokban az Ef 5,33-ban található „tisztelje” kifejezés szó szerint „félelmet” jelent. A feleség beszéde „félelemmel teljes és feddhetetlen” legyen (1Pt 3,2 angol fordítása alapján), hisz az egyik a másik nélkül hiányos. Ez a félelem nem egy rabszolgai rettegés, hanem egy őszinte vágy, hogy férje kedvében járjon, és annak visszautasítása, hogy megbántsa őt. Gondolkozhat így a feleség: „Meg fogok tenni minden tőlem telhetőt, hogy a férjem kedvében járjak, nem azért mert félek kezétől, hanem sokkal inkább az ő szigorú tekintetétől. Inkább az egész világot haragítanám magamra, mint hogy a férjemet.”

II. Mi a mintája az istenfélő feleség tiszteletének?

A. *Ahogy az Egyház tiszteli Krisztust. „Ti asszonyok a ti saját*



férjeteeknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak” (Ef 5,22). *„De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben”* (Ef 5,24). A feleség engedelmeségének olyan példaszerű engedelmeségnek kell lennie, mint amit az Egyház Krisztusnak bemutat.

(1) *Mindenben engedelmeskedik.* Kis dolgokban és nagy dolgokban, kellemes és kellemetlen esetekben is. Csak akkor lehet egy feleség engedetlen, ha Isten által megtiltott dolgot kellene megtennie, vagy ha a férje megakadályozza abban, hogy Isten törvényei szerint éljen. A feleség számára nehezen elfogadható döntések esetén megpróbálhat érvelni saját álláspontja mellett, azonban ha a férj kitart döntésében (és főként, ha ez nem egy bűnös dolog), akkor alá kell rendelnie magát férjének.

(2) *Szabadon, szívesen (készségesen) és jókedvvel engedelmeskedik.* A keresztyének jóakarattal szolgálnak az Úrnak (Ef 6,7). Ugyanígy engedelmeskedjen a feleség is férjének, mintha csak egy akarat lenne mindkettőjük szívében. Lea és Ráhel úgy követte Jákóbot, mint saját árnyéka (1Móz 31,16). Sára őszintén tisztelte férjét, „uramnak” nevezve őt (1Móz 18,12). Ezért elfogadha-

atlan a nem szívből jövő engedelmeség, mert ez általában arról tesz bizonyosságot, hogy a feleség nem öldökölte meg az ő büszkeségét és hiúságát. Még ha a férj nagyon szigorú és mogorva is olykor, neked feleségként a saját feladatodat kell tenned, és hagyd Istenre az ítélkezést.

B. *Ahogy a test engedelmeskedik a fejnek.* *„Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek”* (Ef 5,23). A test összes tagja tudatában van annak, hogy számukra nagyon hasznos a fej. A kéz elfogadja azt a sebet, amit a fej védelmezése közben kap. Bármilyen döntést is hozna a fej, a test összeszedve magát azt cselekszi mindaddig, míg ereje tart. Így kell egy feleségnek is – közvetlenül Isten után – férjét tisztelnie. Nevetséges lenne az, ha a fej az egyik irányba haladna, a bordák meg az ellenkezőbe, ha egy katona parancsokat osztogatna a tábornokának, vagy ha a Hold azt a látszatot keltené, hogy ő a Napnál magasabbrendű. Ez a felállás csak akkor változhat meg, ha a férj esetleg megbolondul és elveszti ítélőképességét. *„A férj autoritással bír az ő házában, hacsak nem verbum anomalum, azaz egy együgyű”* – mondta Luther.

III. Hogyan mutatja be az istenfélő feleség tiszteletét?

A. SZAVAKBAN

„Mert a szívnek teljességéből szól a száj” (Mt 12,34). Ha a feleség igazán tiszteli férjét, ez kifejezésre jut az ő szavaiban. *„Az ő száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén”* (Péld 31,26, vö.15,4).

(1) *Tisztelettel beszél férjéről annak távollétében is.* A jó feleség követheti Sárának azt az istenfélő magatartását, hogy férje iránti tiszteletét abban mutatta ki, hogy „uramnak” nevezte őt (1Pt 3,6). Egy gonosz nő úgy tesz említést férjéről, mint „az ember” (így hangzik szó szerint a Péld 7,19-fordítása). Bárcsak ez lenne a legkeményebb kifejezés, amit a feleségek férjük háta mögött mondanak róluk!

(2) *A feleség tisztelettel beszél férjéhez.* Óvakodik attól, hogy: (a) Félbeszakítsa férje mondani-valóját vagy tíz szóval egészítse ki egy szavát. A sok beszéddel el-lentétben inkább a csendesség hangsúlyozza ki a feleség bölcsességét. A bölcs asszony szavai elkápráztatnak. (b) Sértő szavakat vagy udvariatlan hanglejtést használjon. Amire igazán törekszik, az a „szelíd és csendes lélek” (1Pt 3,4). Ne félj attól, hogy ezzel a férjed majd visszaél, inkább bízzál Isten bölcsességében (1Pt 3,1, Péld 25,15). Emlékezz arra, hogy Isten mindent hall, és majd minden hiábavaló szót meg fog ítélni (Mt 12,36). Ideális esetben úgy a férj, mint a feleség legyen lassú dühének kimutatásában, azonban ha valakinek engednie kell, ezt leginkább a feleségtől ésszerű elvárni. Egy nő sem szerez magának dicsőséget, ha mindenáron övé az utolsó szó. Egyes nők azal védekeznek, hogy a nyelvük az egyetlen fegyverük, a bölcs asszony azonban tudja, hogy a nyelvét ilyenkor a gyehenna (pokol) lángjai borítják el (Jak 3,6).

Vegyük például Ráhel esetét, aki kemény szavakkal, ezt mondta Jákóbnak: „*Adj nékem gyermekeket, mert ha nem, meghalok*” (1Móz 30,1), és amint megszülte második gyermekét, ez be is következett! (1Móz 35,18) Másfelől, ott látjuk Abigél példáját, aki nagyon megfontoltan viselkedett kegyetlen férjével szemben, és végül felmagasztaltatott. Ha egy férjet a tiszteletadás nem tör meg, kizárt dolog, hogy a harag majd elérje ezt a célt. Ezért a férjnek és feleségnek meg kell egyezniük abban, hogy soha nem fognak kiabálni egymással.

B. TETTEKBEN

(1) *A feleség aláveti magát férje vezetésének és korlátozásainak.* Sára engedelmesége követendő példa (1Pt 3,6). Ábrahám arra kérte, hogy „*siess, gyúrj meg három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát*” (1Móz 18,6), és ezt nyomban teljesítette is. A feleségnek jó lelkiismerettel kell engedelmeskednie mindenben férjének, hacsak az nem áll ellentétben Isten kijelentett akaratával. De még ha ilyen dologra kérné is, akkor is tisztelettudóan kell visszautasítania férjét. Például a feleség nem egyezhet bele abba, hogy nem fogja olvasni a Bibliát, nem fog imádkozni, nem fogja megszentelni az Úrnapját, még ha férje folyamatosan és szigorúan ezt parancsolja is neki. A feleség számára az otthon a legmegfelelőbb hely, ahol tartózkodhat, ő adja annak szépségét, hiszen ez az ő feladata és itt van biztonságban. Csak a parázna asszony „*lábai nem nyughatnak otthon*” (Péld 7,11 Ujford.). A feleségek „*...férjüket és magzataikat szeresék. Legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak* [a görög *oikouros* jelentése: házra gondot viselők, otthondolgozók, a háztartást jól ve-

zetők], *jók, férjüknek engedelmesek...*” (Tit 2,4-5a).

(2) *A feleség kikéri férje tanácsát, és hallgat a feddésre.* Rebecka nem küldte el Jákóbot testvéréhez, Lábánhoz, amíg ki nem kérte Izsák tanácsát (1Móz 27,46). Sára az Ábrahámmal történt megbeszélés után bocsátotta el szolgálóját, Hágárt (1Móz 21,10). A szunamita asszony, addig nem engedte be házukba a prófétát,



amíg azt meg nem tanácskozta férjével (2Kir 4,10). Azonban ami a legnehezebb egy feleség számára, hogy szeretettel és hálával fogadja férje feddését, még ha ez nagyon sérti is büszkeségét és legszívesebben szópárbajba kezdene. Azonban jó, ha ilyenkor eszébe jut, hogy neki is vannak bűnei, amelyeket senki nem lát jobban férjénél. A feddésre adott durva válasz, a feleség háládatlanságáról tesz bizonyosságot.

(3) *A feleség legyen mindig tisztelettudó és vidám.* Amikor a férj jókedvű, a feleség ne vegye félvállról azokat a dolgokat melyek ingerlik vagy rosszkedvűvé tehetik férjét. Ha azonban a férj valami miatt szomorú, a feleség ne visel-

kedjen szeleburdian vele. A feleség tegyen meg minden tőle telhető, hogy a férje örömét lelje benne. Valamint a nő fejezze ki háláját mindazért, amivel rendelkezhet, és azért a szerepért is, amit betölthet, hisz ezek is arra sarkallják a férjet, hogy vágyakozzon otthon lenni felesége társaságában. A feleség fedezze fel férje ízlését, kedvenc ételeit, öltözködési szokásait, igényeit a lakótér kialakításában. Szem előtt tartva ezeket, alkalmazkodjon hozzájuk, hiszen nagyon sok fájdalmas vita az ilyen jelentéktelennek tűnő dolgokból származik. Azonban figyeljen arra is oda, hogy férjével való bizalmas viszonya ne szüljön tiszteletlenséget. A férj szeretete ne feladatai elhanyagolására sarkallja a feleséget, hanem ellenkezőleg: nagyobb buzgóságra. A férj gyöngédsége nem szabad, hogy tekintélyének csökkenését eredményezze felesége előtt. A legtöbb férj hajlandó reformokat véghezvinni életében, ha felesége megfelelően tiszteli őt. Hasonlóképpen, sok feleség tiszteletét lehet elnyerni bölcsességgel és szeretettel.

Egyesek nem fognak egyetérteni ezekkel a tanácsokkal, és azal érvelnek, hogy megvalósíthatatlanok. Ezzel a kijelentésükkel azonban Istent gúnyolják. Isten meg fogja büntetni mindazokat, akik így gondolkoznak. Ha Isten bosszúját nem tapasztalod életedben még itt a földön, akkor majd a halál utáni életben fogsz szembesülni vele. Egy igazi keresztényen embert az jellemez, hogy elsődlegesen a Biblia tanácsainak akar engedelmeskedni: ha ez hiányzik életedből, akkor csak képmutató vagy.

Hogyan lehet gyakorlatba ültetni ezeket a kötelességeket?

1. *Őrizd meg magad tisztán a házasság előtt.* Ez segíteni fog később a házastársi kötelességeid betöltésében. Mindenkinek arra kell törekednie, hogy „szentségben és tisztességben tudja bírni a maga edényét” (1Thessz 4,4). A házasság előtt parázna életet folytató ember nem fogja abbahagyni ezt a bűnét csak azért, mert már házasságban él. Mindenek előtt légy nagyon óvatos a testi kívánságokkal, tartózkodj tőlük mint a méregtől. Töltsd meg folyamatosan szívedet Isten dolgival, és testeddel végezd kitartóan a munkádat. Minden nagy tüzet egy aprócska kis szikra lobbant lángra. Egy pillanatnyi élvezet, amely örökkévaló kínszenvedést von maga után, határtalan ostobaság. De ha már elkövetted ezt a bűnt, kérd Istentől, hogy Krisztus vérével tisztítsa meg szívedet és kezeidet. Kérj Tőle bocsánatot böjt és ima által, valamint kérd azt az erőt, amely által az elkövetkezendő kísértésekben megállhatsz. Kóstold meg Isten Igéjéből azt a sokkal elbűvölőbb élvezetet, amely az Ő védelmében és ígéreteiben található: a bűnbocsánat, az élet biztonsága és a halhatatlanság. Egyszer, ha ittál egy tiszta forrás vízből, többet nem fogod előnyben részesíteni a szennyes patakokat.

2. *Figyelmesen válaszd meg a társadat.* Imádkozz azért, hogy Isten irányítson és vezessen. Ne az érzéseid irányítsanak elsőként, és csak azután gondolkodj, hanem mérleget, és majd azután szeress. A másik ember lelke legyen számodra a legfontosabb, ne az ő megjelenése vagy anyagi háttere. Miért kötnéd életedet egy örökös kereszthez holmi mulandó haszonért és gyönyörért? Csak keresztyént válassz társadnak: minél istenfélőbb, annál jobb. Vedd figyelembe az ő személységét is. Még házasságkötés előtt őszintén osszátok meg egymással hibáitokat és tartozásaitokat. Ha valaki egy beteg állatot egészségesként adna el neked, nagyon becsapottnak éreznéd magad. Milyen szörnyű, ha valaki jobbnak mutatja be magát, mint amilyen a valóságban azért, hogy bebiztosítsa házasságát azzal a személlyel, akit állítólag szeret.

3. *Tanuld meg még esküvő előtt a házastársi kötelezettségeket.* Keresztyén házastársnak lenni olyan nagy kihívás, hogy erre már jóval azelőtt készülnöd kell. Nem csoda, hogy sok házasság kudarcot vall! Nagyon sokszor a férj nem tudja, hogyan kell egy családot vezetni, a feleség pedig nem tud engedelmessé válni. Mindketten tudatlanok, önteltek és boldogtalanok ezen a téren. Ezért a szülőknek kötelességük megtanítani

gyermeküket a házastársi feladatokra. Ha nem, akkor a család – amely a gyülekezet legjobb nevelőhelye kellene, hogy legyen – a rendetlenség és erkölcstelenség melegágyává válhat. A Biblia mellett olvasd jó keresztyén könyveket, mint például William Gouge írását, amely a családi feladatokat tárgyalja.

4. *Határozd el, hogy fenntartás nélkül követni fogod Istent.* Ameddig nem születesz újjá és nem indulsz el a megszentelődés útján, amíg nem lesz változás cselekedeteidben és szíved állapotában, addig nem fogsz tiszta szívvel Istennek kedvesen élni, és a házastársad számára sem fogsz áldást jelenteni. A megtérés előtti állapotban úgy fogtok egymás mellett élni, mint két udvariaskodó istentelen. Az a férj, aki igazából féli az Urat, nem tud hosszú távon keserűséget táplálni szívében felesége iránt. Ha a kapcsolatotokat a Bibliához méritek, akkor sok nézeteltérést elkerültök, sok szorongástól szabadultok meg, és ez irányt mutat nektek a zavaros helyzetekben. Emlékezz arra, hogy Isten parancsainak van a legnagyobb tekintélye, ezért a nekik való engedelmség a legédesebb dolog. Házasságodban tartsd mindig szem előtt az arany szabályt: a házon kívüli becsületesség nem lehet mentségére az otthon elkövetett gonoszoknak. Ha mindkettőtök a saját feladatára összpontosít, akkor ennek áldását fogjátok tapasztalni.

5. *Nyerd el és tápláld a társad iránti valódi szeretetet.* Ne adj helyet a féltékenységnek, ne hallgass meg a rágalmozó és pletykás beszédeket. A féltékenység gyakran ott növi ki magát, ahol az igazi szeretet már a kezdetektől hiányzott.

6. *Imádkozz lelki kegyelemért:* (a) Bölcsességért. A bölcsesség hiánya nagyon sok problémát okozhat a házasságban. Sok bölcsesség-



re van szükségünk, hogy férjként vezetni tudjunk, valamint feleségeként Istennek kedvesen engedelmeskedjünk. (b) Alázatosságért. Az alázat tartja vissza a férjet attól, hogy zsarnokká váljon, és ez erősíti meg a feleséget az engedelmességben. „Csak háborúság lesz a kevelységből” (Péld 13,10). Egy büszke ember még egy angyallal sem tud kijönni, ezzel ellentétben az alázatos bárkivel meg tud egyezni. Ráadásul az alázatosság meglegedettséget is okoz. Egy alázatos férj vagy feleség így nyilatkozik: „Az én házastársam túl jó egy ilyen bűnös embernek, mint amilyen én vagyok. Nem érdelek egy ilyen csodálatos társat.” Vagy: „Ez nagyon kemény feddés volt, ám mi ez a pokolhoz képest, amit valójában érdemelnék.” Az igazán alázatos emberrel könnyű együtt élni. (c) Becsületességért. Egyenes szív szükségeltetik ahhoz, hogy Isten ezen parancsait betartsd. A becsületes szív az egyenes úton fog járni, még ha az a nehezebb is. A legnagyobb sebeket is el fogja viselni, mintsem, hogy ő okozzon horzsolásokat másoknak. Még csírájában figyel a bűnre, hisz tudja, hogy a házasságban milyen kárt tud ez okozni. A becsületes férj és feleség, arra törekszik, hogy saját feladatát betöltse, és ő maga lesz a legkritikusabb saját elbukásaival szemben.

Richard Steele (1692-ben hunyt el) egyike a sok száz puritán ígéretetőnek, akít 1662-ben az Anglikán Egyház kizárt nonkonformizmus vádjával. Steele férjek és feleségek feladatairól szóló írásait **D. Scott Meadows** frissítette és összegezte ebben a cikksorozatban.

*Engedélyezett fordítás a
The Banner of Sovereign Grace
Truth 2000. márciusi számából,
fordította: Donkó Zsuzsa*

Mondd a gyermekednek...

Szeretlek! Isten is szereti az övéit. Semmi sem változtatja meg az irántad való szeretetemet, az sem, amit teszel, amit mondasz, vagy gondolsz. Isten szeretetét sem.

Különleges ember vagy számomra. Nem azért, amilyen vagy, vagy amit teszel, hanem azért, aki vagy. Isten is feltétel nélkül, egyedül Krisztusért szereti az Ő népét.

Nem szégyen a sírás. Az emberek sokféle ok miatt sírnak: ha szomorúak, ha fájdalmuk van, ha félnek, ha örülnek, ha elbuktak, ha vétkeztek. A felnőtt emberek is sírnak. Én is.

Vétkezted! Tudnod kell, hogy Isten előtt ez bűn. Az emberek bűnösök. Én is az vagyok. Tehát mit kell most tennünk? Helyreállíthatjuk? Ez most már megtörtént, de örülök, hogy megbántad. Megbocsátok neked. Menj, és ne tedd ezt többet.

Ezt jól csináltad, nagyon ügyes vagy! Adjunk hálát az Úrnak azért, hogy hasznos gondolatokat és erőt adott!

Sajnálom! Bocsáss meg nekem, hibáztam!

Mindig, minden helyzetben van Isten szerinti megoldás.

Ezt gondold meg! Ha találsz jobb megoldást, akkor válaszd azt. Nem szégyen jobbra változtatni.

Igen, ez okos gondolatnak tűnik. Mondd el nekem, légy szíves. Örülök, hogy elmondtad.

Ez kedves volt tőled. Figyelmes és segítőkész voltál ezzel az emberrel.

Ez egy kis meglepetés tőlem neked. Igaz, hogy ma nincs születésnapod, de szeretném, ha örülnél.

Igen, van időm rád, ráérek.

Hallgatlak téged. Mondd el, hogy mi történt, mit gondolsz.

Itt vagyok, nem fogok innen elmenni, ha nem szólok neked. Figyelek rád.

Kérlek! Köszönöm!

Mit szeretnél?

Hiányoztál. Örülök, hogy itt vagy.

Próbáld meg még egyszer, lassan, ügyesen. Meglátod, menni fog.

Segítek neked, ha kéred, ha szükséged van rá. Együtt könnyebben megy. Miben tudok neked segíteni?

*Az E-Mail Ministry alapján
fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál*



A családi áhítatról

Érvek a családi áhítat ellen

Néhányan a családi áhítat rendszeres tartása ellen így érvelnek:

(1) *Nincs konkrét parancs a Bibliában a családi áhítatra.* Habár nincs ilyen konkrét parancs, több igeveres is arról beszél, hogy mindig is voltak családok, akik naponta együtt imádták Istent áhítataikban.

(2) *A családuknak nincs ideje erre.* Ha van időnk a pihenésre és a kikapcsolódásra, de nincs időnk az áhítatra, gondolkodjunk el a 2Timóteus 3,4-5-ön, ami arra figyelmeztet, hogy lesznek emberek, akik jobban szeretik az élvezeteket, mint Istent, akiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. Az az idő, amit a családi szórakozástól és a családi ügyektől veszünk el, hogy Isten áldását keressük, sosem elvesztegetett idő. Ha komolyan vesszük Isten szavát, így fogunk vélekedni: „Nem engedhetem meg magamnak, hogy NE Isten és az Ő Szava legyen prioritás a családomban.” Samuel Davies így fogalmaz: „Komoly dolog azt mondani, hogy erre a világra formáltattál, de milyen furcsán hang-

zik ez a kijelentés az örökkévalóság örökösétől! Imádkozz; avagy mire adatott a te időd? Vagy nem alapvető fontosságú, hogy felkészülj az örökkévalóságra? Vagy nincs időd arra, ami a legfontosabb dolog az életedben?”

(3) *Nincs egy rendszeres időpont, amikor mind együtt tudunk lenni.* Ha egymásba ütköznek a programjaink – főleg, ha a nagyobb gyerekek már főiskolán, egyetemen vannak – tegyük meg a legtöbbet, ami telik tőlünk! Ne vessünk véget a közös áhítatnak, ha egyik-másik gyermekünk nincs otthon! Tartsuk meg akkor, amikor a legtöbb családtag jelen van! Ha egyre kevésbé tudunk mindenki számára alkalmas időt találni, tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy változtassunk ezen, vagy esetleg véget vessünk annak az időtöltésnek, mely áhítatunkat veszélyezteti. A családi áhítat nem lehet alku tárgya! A munka, a hobbik, a sport és az iskolai tevékenységek mind másodlagosak a közös áhítat mögött.

(4) *A családuknak túl kicsi.* Richard Baxter szerint ahhoz, hogy

létrehozz egy családot, szükség van egy emberre, aki irányít, és egyre, aki irányítva van. Egy családi áhítathoz mindössze két személyre van szükség. Amint Jézus mondta: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

(5) *A családuknak túlságosan megosztott korban ahhoz, hogy ez mindenkinek a hasznára válhassék.* Készítsünk tervet, hogy minden életkort lefedjünk! A kisebbeknek olvassunk el egy-két történetet egy bibliai olvasókönyvből, fejtsünk ki egy példabeszédet a nagyobbaknak, és olvassunk fel tizenéveseinknek egy-két oldalt egy könyvből. Egy bölcs tervvel áthidalhatjuk az életkorok okozta széthúzást.

Emellett a család ilyenfajta felépítése a családi áhítat mindössze egyharmadát befolyásolja; nincs hatása az imádságra, és az éneklésre. Minden életkorban lehet együtt énekelni és imádkozni. Aztán ne felejtjük el azt sem, a biblikus utasítás nem feltétlenül kell, hogy mindenkire vonatkozzon, aki jelen van. Amíg tizenéves gyermekeinket tanítjuk, a kisgyermek tanulják, hogy csendben üljenek a helyükön. Ne húzzuk el azonban a beszélgetést annyira, hogy mindenki figyelmé meglankadjon! Ha a tizenévesek szeretnék folytatni, folytassuk miután imádsággal lezártuk az alkalmat, és elengedtük a kisebb gyermekeket.

Éppígy, amíg a kisebb gyermekeket tanítjuk, az idősebbek hallgatnak minket. A példa alapján megtanulják, hogyan kell a kisebb gyermekekkel foglalkozni. S ha megházasodnak és gyermekeik lesznek, emlékezni fognak arra, hogyan vezettük mi a családi áhítatot.



(6) *Nem tudom jól vezetni a családi áhítatainkat.* Íme, néhány javaslat. Először is, olvassunk el egy-két könyvet a családi áhítatokról, például az alábbi szerzőktől: James W. Alexander, Matthew Henry, John Howe, George Whitefield, Douglas Kelly, és Jerry Marcellino. Jó hasznát vehetjük Terry L. Johnson: *The Family Worship Book: A Resource Book for Family Devotions* című könyvének. Másodsor kérjünk segítséget istenfélő lelkészekről és édesapáktól. Kérjük meg őket, hogy jöjjenek el otthonunkba, és mutassák meg, hogyan vezessük le a családi áhítatot, vagy vegyenek részt csak megfigyelőként, és segítsenek javaslataikkal. Harmadszor, kezdjük egyszerűen! Feltehetően már együtt olvassuk a Szentírást, és együtt imádkozunk. Ha nem így van, kezdjük ezzel! Ha már együtt olvassunk és imádkozunk, ez olvasott részhez tegyünk fel egy, vagy két kérdést, és énekeljünk néhány zsoltárt, vagy dicséretet. Minden héten bővítsük egy-két perccel, amíg elérjük a húsz percet.

Ügyességünk növekedni fog a gyakorlattal. Amint George Whitefield mondta: „Ahol a szív kész, ott nincs szükség semmilyen különleges képességre, hogy egy családi áhítatot megfelelő és építő módon levezessünk.”

S ami a legfontosabb, kérjük a Szentlelket, hogy mutasson utat. Azután szívünk teljességéből fog szólni szánk. Amint a Péld 16,23 mondja: „A bölcsnek elméje értelmesen igazgatja az ő száját, és az ő ajkain öregbíti a tudományt.”

Lehetséges, hogy igazi problémánk a családi áhítattal kapcsolatosan nem abban rejlik, hogy képtelenek vagyunk imádkozni, olvasni, vagy irányítani, hanem inkább abban, hogy elmulasztjuk megragadni azokat a megkövetelő ígéreteket és azt az

erőt, melyet Isten adott nekünk, hogy szövetséges gyermekeit az Ő dicsőségére formáljuk.

(7) *Családunk egyes tagjai nem működnek együtt.* Vannak otthonok, ahol nehezebb családi áhítatot tartani. Az ilyen esetekben azonban ritkák. Ha nehezen kezelhető gyermekeink vannak, kövessük az egyszerű szabályt: ha „nincs Szentírás, nincs éneklés, nincs imádság”, akkor nincs vacsora sem. Mondjuk ki: „Ebben a háznál Istent fogjuk szolgálni. Mindannyian lélegzünk, ezért minden személynek az otthonunkban az Urat kell dicsőítenie.” A Zsolt 150,6 nem tesz kivételt, még meg nem tért gyermekek esetében sem: „Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!” (Az angol fordítás szerint: minden, aminek lélegzete van, dicsérje az Urat.)

(8) *Nem akarunk képmutatókat faragni meg nem tért gyermekeinkből.* Egy bűn nem igazol egy másikat. Veszélyes gondolkodás az, amely ezt sugalmazza. Egy meg nem tért személy sosem hivatkozhat megtéretlen állapotára, hogy kötelezettségét elhanyagolja. Ne engedjük gyermekünknek, hogy ezt a kifogást használhassa, hogy kihúzhassa magát a közös áhítat alól! Hangsúlyozzuk

inkább, hogy rá vannak szorulva arra, hogy a kegyelem minden eszközét megragadják.

(9) *Nem tudok énekelni.* Buzdítsuk gyermekeinket, hogy tanuljanak meg zongorán, vagy orgonán játszani. Esetleg vegyünk fel néhány zsoltárt, vagy dicséretet, nyomtassuk ki a szöveget, és az alapján énekeljünk családunkkal.

A reformátorok nagy hangsúlyt fektettek a zene használatára. Luther azt mondta, „Az, aki nem látja meg Isten csodálatos bölcsességét és ajándékát a zenében, egy faragatlan tuskó, és nem méltó arra, hogy embernek neveztesse.”

Buzdítás a családi áhítatra

Minden istenfélő apának és anyának el kell kezdenie és rendszeressé kell tennie a családi áhítatot az alábbi okokból.

(1) *Szeretteik örökkévaló jóléte miatt.* Isten eszközöket használ, hogy lelkeket mentsen. Leggyakrabban az Ő Igéjének hirdetését használja. De használhatja a családi áhítatot is. Éppúgy, ahogy kapcsolat van az igehirdetés és a gyülekezetben történő megtérések között, kapcsolat van a családi áhítat és a lelkek megtérése között is. A Péld 22,6 így



szól: „*Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint, még mikor megvénhedik is, el nem távozik atától.*” Ez a szabály évszázadok óta visszaigazolást nyer. Hasonlóképp, a 78. zsoltár 5-6. versei ezt mondják: „*Mert bizonyoságot állított Jákóbban, és törvényt rendelt Izráelben, amelyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra (Isten imádatára) fiaikat, Hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak.*”

Nem ismerjük Isten titkos akaratát, de azt tudjuk, hogy Isten ragaszkodik az eszközeihez. Arra hívtunk, hogy reményteljes szívvel munkálkodjunk, szorgalmasan használva a családi áhítat eszközét, hogy gyermekeink ne felejtessék el Isten tetteit. Ezzel szemben a szabadjára hagyott gyermek – a Szentírás megfogalmazása szerint – megszegyeníti az ő anyját. Az a gondolat, hogy gyermekeink az örökkévalóságot a pokolban töltsék, minden istenfélő szülő számára elrettentő. Képzeld el, amint az örökkévalóság küszöbén állva azt kell megvallanunk, hogy nem munkálkodtunk elég komolyan gyermekeink lelkéért. Szörnyű lenne így vallani: „*Olvastam a Bibliából a gyermekeinknek, de sosem beszéltem nekik róla; imádkoztam ugyan lelkükért, de sosem elköteleztem!*”

Spurgeon tisztán emlékezett, amikor édesanyja így imádkozott könnyek között az ő jelenlétében: „*Uram, Te tudod, hogy ha ezekre az imádságokra nem Charles megtérése a válasz, akkor ezek az imádságok lesznek tanúbizonyság ellene az ítélet napján.*” Spurgeon így ír: „*Az a gondolat, hogy anyám imádságai bizonyoságként szolgálnának ellenem az ítélet napján, rettegéssel töltötte el a szívemet.*”

Apákként minden lehetőséget meg kell ragadnunk, hogy kiragad-

juk gyermekeinket – mint az ágakat – a tűzből. Imádkozzunk velük, tanítsuk őket, énekeljünk velük, sírjunk miattuk, feddjük őket, könyörögjünk velük együtt megtérésükért! Emlékezzünk arra, hogy minden egyes családi áhítat alkalmával a Leghatalmasabb jelenlétébe vezetjük el gyermekeinket! Keressük, kérjük a kegyelmet, hogy a Mindenható Isten áldását vonjuk házuk népére!

(2) *A nyugodt lelkiismeret megelégedettsége.* Ryle azt mondta: „*Felszólítalak titeket, apák, hogy minden erőttökkel olyanná neveljétek gyermekeiteket, amilyenné válniuk kellene. Felszólítalak titeket, nem pusztán gyermekeitek lelke érdekében, hanem saját jövőbeli békességetek érdekében is. Saját boldogságotok nagymértékben múlik ezen. A gyermekek okozták mindig is a legfájdalmasabb könnyeket, amit ember hullatott.*” Az effajta szomorúság igen nagy akkor is, ha apák hűségeesen ellátták kötelességüket, s gyermekük mégis tékozló fiú (vagy leány). De ki tudná elhordozni azt a gyötrő lelkiismeretfurdalást, amely amiatt kínozza, mert nem az Úr félelmére neveltük fel őket?! Micsoda szégyen, hogy elmulasztottuk komolyan venni a fogadalmat – hogy hitvallásunk szerint fogjuk felnevelni őket –, melyet gyermekünk megkeresztelésekor tettünk!

Mennyivel jobb, ha ezt mondhatjuk? „*Fiam, Isten Igéjére tanítottunk, küzdöttünk a lelkedért, Istenfélő példaként előtted éltünk. Nem látható bennünk bűn nélküli kegyességet, de töretlen, igaz hitet igen. Tudod, hogy először mindig Isten országát és az Ő igazságát kerestük. A lelkiismereted tanúsítja majd, hogy ennek az otthonnak Krisztus a középpontja. Együtt énekelünk, együtt imádkoztunk és beszélgettünk. Ha elfordulsz ettől a világosságtól és kiváltságaitól, és ragaszkodsz ah-*

hoz, hogy a saját utadat járd, csak imádkozni tudunk azért, hogy minden bibliaismereted, imádságod és éneked ne támadjon ellened az ítélet napján, és hogy észhez térj, mielőtt túl késő lesz.”

Ahogy Ryle mondta: „*Boldog az az apa, aki Robert Boltonhoz hasonlóan azt mondhatja gyermekeinek a halálos ágyán: Hiszem, hogy egyikőtök sem fog találkozni velem Krisztus trónjánál újjá nem született állapotban.*” Eszerint kell élnünk, és vezetnünk a családi áhítatot, hogy egyetlen gyermekünk se mondhasssa: „*Kezem, lábam meg van kötözve és az örök sötétségre visznek szülői megbízhatatlanságod, képmutatásod, Isten dolgaival kapcsolatos önelégültséged miatt. Apa, Anya, miért nem voltatok hűségesek hozzám?*”

(3) *Közreműködés a gyermeknevelésben.* A családi áhítat segít a harmónia kialakításában a nehézségek, betegség, vagy haláleset idején. A Szentírás mélyebb ismeretét és a személyes kegyességben való növekedést biztosítja nekünk és gyermekeinknek egyaránt. Táplálja a bölcsességet, hogy miként nézzünk szembe az élet dolgaival, táplálja a nyitottságot, hogy fontos kérdésekről beszélhessünk, és táplálja a szorosabb kapcsolatot apa és gyermekei között. A korai években – a családi áhítat által – kialakult szoros kötelék nagy segítség lehet majd, amikor gyermekeink tizenévesekké válnak. Ez a tizenéveseket sok bűn elkövetésétől óvhatja meg, amikor felidézik a közös imádságokat és áhítatokat. Kísértések idején talán azt mondják majd: „*Hogyan bánthatnám meg apát, amikor naponta esedezik érttem Istennél?*”

J. W. Alexander azt javasolja: „*Engedd gyermeked átlépni a felnőttkorba, s minden rajtuk lévő köteléked olyanná válj, mint a pókháló – hacsak befolyásunkat*

tartóssá nem tettük a családi valóság naponta erősödő kötelékével. Nézd meg a családokat magad körül, és figyelj meg a különbséget azok között, akik imádják az Istent és azok között, akik nem, azután pedig – mivel szereted gyermekedet, és szeretnéd megmenteni őket Hofni és Fineás lázadásától – kezd el imádni Istent az otthoni áhítataitokban!”

(4) *Rövid az idő. „Akik nem tudják mit hoz a holnap: mert micsonda a ti életetek? Bizony pára az, a mely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik.”* (Jak 4,14) A naponkénti tanítás mindössze húsz évre, vagy ennél is kevesebb időre szól, és még ezek az évek sem garantáltak. Annak a tudatában kell vezetnünk családjunk áhítatait, hogy mennyire rövid ez az élet az örökkévalósághoz képest. A gyermekek érzékelni fogják ennek valóságát, ha a családi áhítatot elkötelezetten, szeretettel, melegséggel, és következetesen tartjuk.

(5) *Isten és az Ő egyháza iránti szeretetből.* Az istenfélő szülők szeretnék Istent dicsőíteni és szolgálni az Ő egyházát. Lelkiekben rendíthetetlen fiakat és leányokat akarunk adni az egyháznak. Imádkozzunk azért, hogy fiaink és lányaink az egyház pillérei lehessenek! Áldottak azok a szülők, akik ama a napon a hívők tömegében láthatják saját gyermekeiket. A családi áhítat ennek a jövőnek az alapja.

Összefoglalás

Mi, mint családjunk fejei, felelősök vagyunk családjunk szellemi (fel)neveléséért. Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy megvalósítsuk és megtartsuk a családi áhítatot otthonainkban.

Láttuk a biblikus példát a családi áhítatra – vajon nem kell-e követnünk? Isten az Ő hasonlóságára teremtett lelkeket helyezett otthonunkba, nem kell-e minden képességünket latba vetnünk, hogy lássuk gyermekeinket meghajolni Isten és az Ő Fia, Jézus Krisztus előtt? Nem kell-e arra törekednünk, hogy elősegítsük azt a krisztusközpontú kegyességet otthonunkban, amelynek oly alkalmas eszköze a családi áhítat? Félvállról vesszük családtagjaink lelki táplálását és örök életét?



A rendszeres családi áhítat otthonunkat egy békésebb helyé alakítja. Harmonikusabbá, szentebbé teszi. Segít Istent tisztelni. Ahogy az 1Sám 2,30 mondja: „...mert akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, akik azonban engem megutálnak, megutáltatnak.” A családi áhítat békét hoz nekünk. Építi az egyházat. Így hát Józsuéval együtt így kell szólnunk: „én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. Az Ő Igéjét tanítjuk gyermekeinknek, naponta Őhöz kiáltunk, és az Ő dicsőségéről éneklünk örömmel és alázattal”.

Ha gyermekeink már felnőttek, és elköltöztek, még mindig nem késő, hogy megtegyük a következőket:

Imádkozzunk értük. Könyörölgjünk, hogy az Úr tegye az egyenetlent egyenessé, és hozzon ki jót a rosszból.

Valljuk meg bűnünket Istennek és gyermekeinknek. Adjunk nekik megfelelő irodalmat a családi áhítatról.

Beszélgessünk unokáinkkal, és imádkozzunk velük! Tegyük meg értük azt, amit nem tettünk meg a gyermekeinkért!

Kezdjük családi áhítatot házastársunkkal! Kövessük James W. Alexander tanácsát: „Szárnyaljunk egyszeriben egész háznépünkkel a kegyelem trónusáig.”

Ne csüggedjünk el, és ne adjuk fel a családi áhítatot, történjék bármi. Kezdjük újból! Törekedjünk előre! Legyünk realisták! Ne várjunk tökéletességet saját erőfeszítéseinktől, vagy gyermekeink reakcióitól! Minden tökéletességünk a legfőbb Főpapban van, Aki közbenjár érettünk, és ígéretet tett, hogy irgalmas lesz a hívőkhöz és magvaikhoz.

Esedezzünk az Úrhoz, hogy áldja meg erőtlen törekvéseinket, és szülje újjá gyermekeinket és unokáinkat! Könyörölgjünk Őhöz, hogy vegye őket karjaiba az örökkévalóság idejére! Bárcsak segítségül küldené Isten az Ő Szentlelkét a lelkek jólétéért az Ő dicsőségére!

Dr. J.R. Beeke

Engedélyezett fordítás a The Banner of Sovereign Grace Truth 2002. novemberi számából, fordította: André Viktória

Presbiteriánus egyházkormányzás (1. rész)

„És a prófétalelkek engednek a prófétáknak; mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békeségnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.” (1Kor 14,32)

Az egyházkormányzás kérdése nem mellékes kérdés. Az egyházkormányzás kérdését egyesek úgy szokták emlegetni, hogy ettől még lehet egy egyház jó és hitvalló, de a kormányzás kérdése mellékes. Nos, úgy gondolom, hogy ez természetesen nem így van. Az egyházkormányzás egy nagyon fontos kérdés. Ha az igaz egyház három jegye az, amit a reformátorok és puritánok oly sokszor hangsúlyoztak, vagyis a) az ige tiszta hirdetése, b) a sákramentumok helyes kiszolgáltatása és c) az egyházfegyelem gyakorlása, akkor első látásra is egyértelmű, hogy az egyházfegyelem gyakorlása, valamint a sákramentumok helyes kiszolgáltatása közvetlen módon összefügg az egyházkormányzással. Mélyebben átgondolva az is nyilvánvaló, hogy az ige tiszta hirdetése csak egy biblikus egyházkormányzat mellett van biztonságban. A vita ugyanis arról szól, hogy lehet-e egyik vagy másik egyházkormányzati rendszert Istentől valónak, általa rendeltnek tekinteni vagy pedig nem. Sokan erre úgy válaszolnak, hogy ez egy mellékes kérdés és a Biblia ebben nem ad egy világos választ, hanem csak mi választjuk ezt vagy azt a rendszert, mint ami úgy tűnik, hogy biblikusabb. Erre válaszolták azt a skót reformátusok nagy határozottsággal, hogy a presbiteriánus rendszer az „Jus divinum” kérdés, vagyis Isten által rendelt. Így született meg a

Westminsteri hitvallás, és az, ezt az álláspontot tükrözi. Miről szól ez? Elsősorban arról, hogy egy bizonyos egyházkormányzat Isten által rendelt. Ez pedig nem más, mint a zsinat-presbiteri kormányzás. Másodsorban arról, hogy a presbiterok, gyülekezeti elöljárók választása Isten által rendelt. Harmadsorban arról, hogy a helyi presbitérium, a kerületi és egyetemes zsinat is Isten által rendelt. Negyedszer arról, hogy a helyi presbitérium és zsinatok fegyelmező hatalma Isten által rendelt.

A. Az egyházkormányzás fontossága

A Westminsteri Zsinaton 1646-ban sokat tárgyalták ezt a kérdést és bár a többség presbiteriánus volt, voltak egy páran a hierarchia hívei (pl. John Lightfoot), voltak independensek (pl. Thomas Goodwin) és presbiteriánusok (pl. Gillespie, Rutherford, Alexander Henderson skótok, Herbert Palmer, Richard Vines stb.). A Westminsteri hitvallás

megszületésekor a király visszaküldte módosítás végett a hitvallást az egyházkormányzás kérdésében, hogy az államnak és a királynak beleszólási jogot adjanak az egyház ügyeibe, és e kérés elutasításaként, névtelenül adták ki a Jus divinum című könyvet, amely összefoglalja a presbiteriánus alapelveket. Ezeket azóta sem cáfolta meg sikeresen senki.

Nem mintha addig a presbiteriánus egyházkormányzás nem létezett volna, de legteljesebb kidolgozása, és megvédése akkor történt. Csak nagyon röviden hadd emlékeztessük magunkat arra, hogy a történelem miként tanúskodik a presbiteriánus egyházkormányzás mellett:

– A jeruzsálemi zsinat, természetesen a legvilágosabb bizonyíték erre és ezért erre bővebben visszatérünk a későbbiekben.

– Ignatius (Kr.u. 71 körül) kijelentése igen elgondolkodtató, hiszen ő még az apostoli korban élt. Ő arról beszél, hogy a presbiterok és az apostolok együtt alkotják a egyház kor-



mányzó testületét: „*És a presbiterek, olyanok mint Isten Bírósága, és együtt vannak a Krisztus apostolaival.*”²¹

– Római Kelemen (Kr.u. 95 körül) pedig egyértelműen beszél a presbiterek és püspökök pluralitásáról.

– Jeromos (Kr.u. 347-420) ugyancsak ezt hangsúlyozza, és ezzel azt kívánja igazolni, hogy presbiteri és püspöki tisztség azonos volt. Ő ezt mondja: „*Ha valaki azt gondolja, hogy ez az én álláspontom csak és nem a Szentírásé is, hogy a püspökök és a presbiterek ugyanazok, az olvassa el a Filippi levelet.*”²²

– Tertulianus (Kr.u. 155-230) a gyülekezetek és zsinatok presbiteri kormányzása kapcsán azt mondja az egyik írásában Kr.u. 205 körül, hogy: „*A mi gyülekezetünk és gyűléseink (zsinataink) felett állnak a jóváhagyott presbiterek, akik ezeket vezetik.*”²³

– Ambrosius (Kr.u. 374) már arról is beszámol, hogy a presbiteriánus egyházkormányzás miért szűnt meg lassan. Ezt mondja: „*Mivel mind a zsinagógában, mind pedig az egyházban presbiterek voltak, akiknek tanácsa nélkül semmit sem tettek az egyházban. Hogy milyen gondat-*

lanság miatt szűnt meg ez a dolog nem tudom, de valószínű, hogy a tanítók lustasága, vagy inkább nagyravágyása miatt, hogy csak őket tartásák valamiknek.”²⁴

– Nyilvánvaló, hogy reformáció korában kapott újra nagy fontosságot e kérdés tárgyalás és az is világos, hogy Kálvin egyértelműen állást foglal a zsinat-presbiteri kormányzás mellett: „*De szóljunk már magáról a dologról. Ha a Szentírásból keressük azt, hogy milyen a zsinatok tekintélye, nincs arra nézve kiválóbb ígélet, mint az, amelyet Krisztusnak ez a mondása tartalmaz: 'Valahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevében, ott vagyok köztük' (Máté 18,20). Ez azonban ép úgy vonatkozik bármelyik részleges összejövetelre is, mint az egyetemes zsinatra. De nem is ez képezi ebben a kérdésben a lényegét, hanem a hozzáadott föltétel, mely szerint Krisztus csak akkor van jelen a zsinaton, ha az ő nevében gyülekeznek össze.*” (Institúció IV 9) (lásd még Institúció IV 3.8; 3.1; 3.7)

– A francia Hugonotta Egyház 1559 hívta össze az első nemzeti zsinatát. Ezen fogadták el egyházkormányzati könyvüket, amely egyértelmű presbiteriánus elve-

ket tükröz és nyilatkozik a kerületi és egyetemes zsinatokról is. (The Ecclesiastical Discipline)

– Hasonlóképpen az 1566-ban íródott II Helvét Hitvallás is meglepően világos és egyértelmű ebben a kérdésben. A XIX fejezetben ezt olvassuk: „*Nem is kifogásoljuk az egyetemes zsinatokat sem, ha az apostoli példa szerint tartják őket, az egyház javára és nem ártalmára.*”

– Hollandiában, a Guido de Bres által írott és 1561-ben kiadott Belga hitvallás pedig ugyancsak egyértelműen fogalmaz e kérdésben. Majd 1568-ban Wesselben tartott zsinaton 40 lelkész hozzájárulásnak köszönhetően, vált még világosabban kidolgozottá ez a kormányzási forma.

– Természetesen az 1618-1619 tartott Dordrehti Zsinat és a Dordrehti Kánonok mindezek fényében nyilatkoznak az egyházkormányzás kérdésében.

– Skóciában a reformáció hasonlóképpen presbiteriánus egyházkormányzást eredményezett. Igaz nem azonnal, de Knox János és öt más lelkész (akiket ugyan csak Jánosnak hívtak) részvételével 1560-ra megfogalmazást nyert a First Book of Discipline. Eleinte, a hat János felügyelői voltak a skót egyháznak, mindaddig, amíg megalakultak a gyülekezetek és megszerveződött a zsinat. 1581-ben az Andrew Melville által megfogalmazott Second Book of Discipline már egyértelműen presbiteriánus.

– 1645-ben a Westminsteri hitvallással egy időben, nyert megfogalmazást az egyházkormányzásról írott Westminster Form of Government. Ez, véleményem szerint, a legvilágosabb kifejtése a zsinat presbiteri rendszernek.

– Amerikába 1620-ban mentek ki a hollandiai presbiteriánusok, és az ottani presbiteriánus



egyház holland bábáskodással lett megszervezve az 1772-es elszakadásukig az Amsterdami kerülettől. Az 1648-ban megfogalmazott Cambridge platform, lesz az amerikai presbiteriánusok alapdokumentuma, amelyből ki-fejlődnek a különböző presbiteriánus egyházalkotmányok.

– A magyarországi református egyházkormányzás történetére, és mind múltbeli, mind pedig jelenlegi siralmas helyzetére most itt nem térek ki. (Akit ez jobban érdekel, javaslok Szőke Imre újságunkban korábban közzétett cikkének tanulmányozását.) Említésre méltó a puritán mozgalom, amely nagy erőfeszítést tett, hogy ezen a téren változás történjen. Sajnos a Szatmárnémeti nemzeti zsinat e próbálkozást lefejezte. De hadd emlékezzünk legalább Apáczai Csere Jánosra, aki nem csak egyetértett a zsinat-presbiteri egyházkormányzás fontosságával, hanem annak képviselését fel is vállalta, ha kellett a fejedelem előtt is, amikor 1655 szept. 24-én a gyulafehérvári kollégiumban, II. Rákóczi György előtt ezt mondta: „Nagyságos fejedelem, legkegyelmesebb uram! Olyat nem is hallottunk, hogy köztünk valaha is independensek lettek volna, azt sem hiszem, hogy most lennének. Hanem amennyiben vannak néhányan, úgy azok presbiteriánusok. Ami engem illet, én sohasem voltam independens, most sem vagyok az, és nem is leszek soha, hanem igenis presbiteriánus vagyok.”⁵

Nézzük most részletesebben meg azt, hogy az ige alapján mit mondhatunk el a presbiteri egyházkormányzásról.

a. Természete – autoritás és hatalom

Az Ige szerint mi úgy látjuk, hogy Isten az Ő egyházának kormányzását tisztségviselőkre bízta, akiket felruházott autoritással. Vannak, akik beszélnek er-

ről, de a végén azt látjuk, hogy mindenféle autoritás gyakorlását elvetik. Az a kérdés azonban, hogy lehet-e kormányozni autoritás nélkül?

Tehát, mindenek előtt tisztázni kell, hogy az autoritás az valóban autoritás-e? Miről szól tehát a presbiteriánus autoritás vagy nevezem az egyház lelki autoritása? Világos, hogy ellentétben áll a világi kormányzással, amely a kardot használja. A presbiteriánus egyházkormányzat elutasítja az erasztianizmust. Vagyis, azt a felfogást, miszerint az államnak joga van az egyházban hatalmát érvényesíteni. Ilyen értelemben leszögezhetjük, hogy az egyház és állam autoritása nem keveredhet.

Azonban amit hangsúlyozunk, az nem más, mint az, hogy az egyházi kormányzás is hatalomgyakorlás, nem csupán javaslatok adása. Talán ez az, amit a mai individualista társadalom nehezen tud elfogadni, és amit mi is nehezen tudtunk, amikor egy hierarchikus rendszerből megszabadultunk. De vizsgáltuk-e meg, hogy ez biblikus-e vagy sem? Gondolkodtunk-e el, hogy nem-e a korszellem munkálja ezt a mentalitást bennünk? Úgy gondolom, hogy ha megértjük személyes kegyességünk szintjén, hogy elszámolással tartozunk egymásnak, hogy el kell fogadnunk az egyház fegyelmezési lépéseinek létjogosultságát, akkor el fogjuk tudni fogadni azt is, hogy ugyanennek van létjogosultsága egy tágabb közösségi szinten is.

Mit jelent tehát a kormányzás, az autoritásgyakorlás? Javaslatok tételét csupán? Nem! R.C. Sproul azt mondja, kormányozni annyit jelent, mint kényszeríteni is: „A kényszerítés az erő használatát jelenti, hogy valakit rávegyünk arra, hogy tegye azt, amit nem akar. A kényszerítés az erő általi hatalomgyakorlást jelenti. Ezt teszi egy kormányzás. Min-

den kormányzás. Mindenhol. A kormányzás erő. A kormányzás lényege a jogi hatalomgyakorlás. Egy kormányzás sem uralkodik pusztán javaslatok által.”⁶ A függetlenek és bizonyos laza szövetségben gondolkodók, a tanács és javaslat erejében bíznak. De maradjunk egy egyszerű keresztyén eseténél, aki elbukott, meddig tanács a tanácsunk számára? A tanács az ügy súlyossága folytán válik parancsá. Egyszerű példával élve, ha azt mondom valakinek, hogy amikor eszik, ne csámcsogjon, ez egy olyan tanács, amelyet ha nem tart meg sem lesznek komolyabb következményei. Megteheti, hogy nem veszi komolyan. Azonban ha az ablakon akarna kiugrani valaki egy elkeseredett pillanatában, ott a tanács már nem adja meg ezt a lehetőséget, hogy ne vegyék komolyan, hanem ott már parancsá válik (Ha pedig ezzel még mások életét is veszélyezteti annál inkább). Az egyházfegyelmezés lépései erről szólnak: először négy szemközt, majd egy tanúval jelenlétében történik a figyelmeztetés, de ezután az ügy súlyossága miatt, belépnek a gyülekezet presbiterei is és elindul a hivatalos fegyelmezési folyamat, amely az úrvacsorától való eltiltással, és a gyülekezetből való kizárással folytatódhat. A kegyes individualista ember mit mondana minderre. Hát, ha valaki nem hallgat a tanácsra, akkor hagyni kell, hogy tegye azt amit akar, majd megissza a levét. Miért kellene ebből egy ilyen ügyet csinálni, presbitérium elé citálni, megszégyeníteni, úrvacsorától eltiltani, nem látogatni, közösséget megvonni tőle. Hát ez egy erőszakos viselkedés. Mintha erővel szeretnénk elrettenteni a bűntől.

Nos, ki kell mondani, így is van. Ráadásul tudjuk, ebben nem mer vitatkozni evangéliumi keresztyén, mert ez az Ige vi-

lágos tanítása. Igenis, tény, hogy az evangélium egy örömteli szívbeli engedelmségre hív, de mikor ez nem megy, akkor a törvény visszafogó, vagy elrettenítő erejének kell érvényt szerezni. Ehhez pedig nem egy személyre, hanem egy testületre van szükség, hogy az autoritás gyakorlása közben, ezzel az Istentől kapott hatalommal senki ne éljen vissza.

Samuel Rutherford ezt az alapelvet kiterjesztve a zsinatra mondja: „*Ha egy zsinat csak tanácsadók társasága, nincs nagyobb autoritásuk kijelenteni a kizárás szentenciáját, egy gyülekezet vagy egy személy ellen, mint egy gyülekezetnek vagy magán személynek meghozni ugyanezt a döntést ellenük.*”⁷⁷

Több ige is erről beszél: a tisztségviselők uralkodnak, kormányoznak, de mindezt úgy tesszik, hogy ez mégis egy másfajta uralkodás és kormányzás, mint, ahogy a világban látjuk ezt.

Negatív értelemben is olvashatunk az uralkodásról. A kürieuo – katakürieuontes szó van használva erre több helyen: Mt 20,25; Mk 10,42; Lk 22,25 – fejedelmek uralkodnak rajtuk, de ne így legyen közöttetek. 2Kor 1,24 „*nem hogy uralkodnánk hiteteken*” mondja Pál, ezzel azt fejezve ki, hogy még ő sem uralkodhatott senkinek hite fölött, hanem arra hivatott, hogy együtt munkálkodjon a korintusiakkal az ő örömükért. Más helyen Péter ugyanezt tanácsolja: „*Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak.*” (1Pt 5,3) A keresztyén vezetők, egy bizonyos értelemben véve, mégsem uralkodhatnak. Ez alatt pedig az önkényes uralkodást érti az Ige. A kürios rabszolgatartó úr volt, aki önzése szerint uralkodott. Mit jelent tehát ez a fajta uralkodás? Azt, hogy az



én akaratomnak szerzek érvényt mások felett önző célból. De egy Isten szerinti autoritásgyakorlás, soha nem lehet önző érdekérvényesítés, hanem mindig szolgálat Istennek. Vagyis Isten akaratának érvényesítése, kizárólag az Isten által adott eszközök használatával.

Pozitív értelemben, ha megfelelően értjük, akkor a kormányzás mégis egy hatalomgyakorlás. A szavak, amiket használ az ige az exuszia és dünamis. Vagyis hatalom és erő. „*Azért írom ezeket távollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom (exuszia) szerint, amelyet az Úr adott nékem építésre és nem rontásra.*” (2Kor 13,10) E két szó van használva, a Krisztus hatalmára, az állami hatalomra, katonai hatalomra, családi hatalomgyakorlásra.

Ez a hatalomgyakorlás olyan komoly dolog, hogy azt eredményezi, hogy a vezetőknek engedelmeskedni kell. „*Engedelmeskedjete elöljárítóknak (vezető, bíró) és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak (éberén tartják) lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ.*” (Zsid 13,17)

b. Mércéje – a Szent Írás

Amint azonban említettem, e hatalomgyakorlásnak nem az emberi büszkeség és önzés kell mércéje legyen, hanem sokkal inkább Isten beszéde.

„*Ezeket írom néked, remélvén, hogy nem sokára hozzád megyek; De ha késném, hogy tudd meg, mimódon kell forgolódni az Isten házában, mely az élő Istennek egyháza, az igazságnak oszlopa és erőssége.*” (1Tim 3,14-15)

c. Forrása – az Úr Jézus Krisztus

E hatalmat továbbá senki sem ragadhatja magához csak úgy, hanem ezt egy valaki adhatja. Krisztus. Ugyanis a hatalom az ő válán van mondja az Ézsaiás 9,6. Ugyanezt ismétli el ő maga is, amikor azt mondja „*nékem adott minden hatalom mennyen és földön*”. Jézus Krisztus az Uraknak Ura (Jel 19,16), az egyház feje (Ef 1,22), a juhoknak nagy pásztora (Zsid 13,20). Ő adott törvényeket egyháza számára (ApCsel 1,2). Ő adott rendelkezéseket, melyek által egyháza épülhet: az igehirdetést, sákramentumokat, és a fegyelmezési lépéseket. Ő rendelt tisztségviselőket „*És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket pedig pásztoro-*

kul és tanítókul: A szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.” (Ef 4,11-12)

d. Jellege – lelki és közvetett

Ennek a hatalomgyakorlásnak jellege lelki és közvetett. Egy keresztyén sem bír önmagában hatalommal. És ez a hatalom mindig csak egy lelki hatalom lesz.

„Ti és az én lelkem a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával. Átadjuk az ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján.” (1Kor 5,4-5)

e. Célja – Krisztus egyházának építése

A cél pedig nem önmagában az autoritásgyakorlás, hanem az Isten egyházának jóléte, épülése és növekedése. *„Azért írom ezeket távollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom szerint, amelyet az Úr adott nékem építésre és nem rontásra.” (2Kor 13,10)*

f. Gyakorlói – az egyház tisztségviselői

Hogy kik lehetnek az egyház tisztségviselői arról, már többször is szóltunk. Itt csak annyit említek meg, hogy az autoritást gyakorló tisztségviselői az egyháznak a tanító és a kormányzó presbiterek. Amint már volt szó róla, nem a polgári autoritás gyakorolja ezt – nyilvánvaló abból, ahogy az ige erről teljes mértékben hallgat.

Nem a teljes gyülekezet kapta ezt a kormányzó autoritást.

Itt hadd álljunk meg egy pillanatra, mert ez az a terület, amelyen óriási a zavar. Vannak igék, melyekből úgy tűnik, hogy a teljes gyülekezetnek is adatott autoritás. Ezt mi nem is tagadjuk. Sze-

rintem akkor láthatunk csak világosan, ha meghatározzuk, hogy a gyülekezet milyen területeken kapott autoritást. Sajnos mikor azonban a gyülekezet autoritásáról beszélünk, akkor egyesek nyomban úgy gondolják, hogy a tisztségviselőket el is lehet felejteni. Pedig ez távol áll a valóságtól. A reformáció, amely helyre állította a hívők egyetemes papságának tanítását, megfelelő egyensúlyban tartotta ezt a tisztségviselőkről szóló tanítással.

A Máté 18,15-18 alapján világosan megállapíthatjuk, hogy egy bizonyos ideig minden keresztyén feladata a gyülekezet tisztaságának védelme, de mikor már két tanú sem volt elegendő a probléma megoldásához, akkor a hivatalos fegyelmezési folyamat indul meg, amelyet már a gyülekezet presbitériuma folytat. (A gyülekezet alatt ebben az igében, a gyülekezet vezetését értjük, amint ezt Kálvin, Béza és minden más megbízható református igemagyarázó is mondja. Erre enged következtetni a 2Móz 12,21; 12,3; magyarázata is. Vagy ezt igazolja a Józ 20,6 amely alapján egyértelmű, hogy gyülekezet alatt, a gyülekezet vénjeit kell érteni: *„És lakozzék abban a városban mindaddig, amíg ítéletre állhat a gyülekezet elé, a míg meghal a főpap, aki*

abban az időben lesz, azután térjen vissza a gyilkos, és menjen haza az ő városába és az ő házába, abba a városba, amelyből elfutott vala.”) Ez a presbitérium hozza meg a végső kizárás döntését. A gyülekezetnek tehát adatott egy bizonyos hatalom a következőkben: próbálja meg a lelkeket (1Jn 4,1); vizsgálja meg a tanításokat (1Tessz 5,21); jelöljön tisztségviselőket és a már megszervezett gyülekezetek pedig válasszák meg tisztségviselőiket (ApCsel 6,3-6). De nem adatott az igehirdetés mindenkinek, hanem csak azoknak, akik kiküldettek (Róm 10,15) és erre elhivatást nyertek (Zsid 5,4). Nem bízott meg mindenki a sákramentumok osztásával (Mt 28,18-20; 1Kor 11,23). Nem nyert felhatalmazást a tisztségviselők beiktatására (erről bővebben alább – ApCsel 13,1-3; 14,23). Nem gyakorolhatja a hivatalos fegyelmezést sem a teljes gyülekezet. (Amit ez ellen felszokás hozni az 1Kor 5,4-5, amiről könnyen bizonyítható, hogy ott nem az egész gyülekezetet kell érteni, hanem csak a korintusi gyülekezetek presbitériumát. Nem érthetünk mindenkit a korinthusi gyülekezetből, mert ezt több száz embert érintett volna nőekkel együtt, akiknek már amúgy is meg lett tiltva az ilyen jellegű beszéd, és



maga az ige is azt mondja a 2Kor 2,6-ban hogy nem mindenki, hanem sokan hozták meg ezt döntést, vagyis a gyülekezet presbiteri.)

A tisztségviselők Isten által rendelt volta

(1) Igék erre nézve

Nézzünk egy pár igét, ami ezt igazolja. Látnunk kell, hogy ez egy komoly feladat (1Tim 3,1) és e személyek kettős tisztességre méltók (1Tim 5,17). Több helyen olvasunk róluk (1Kor 12,28; Róm 12,6-8). Tekintélyük, hatalmuk Krisztustól van: Krisztus hívta el őket (Jn 20,21); tisztségük Krisztustól van (Ef 4,8-11); hatalmuk Tőle van (Mt 16,18.19); Krisztus küldöttei (1Kor 4,1); az Ő nevében cselekszenek (Mt 18,19) és Neki adnak számot (Zsid 13,17-18).

A tisztségviselők feladatai világos módon hatalomgyakorlásról szólnak. Ők, ugyanis rendelkeznek a kulcsok hatalmával (Mt 16,19; 18,18-23). Ez jelenti az ige hirdetését és a sákramentumok osztását (Mt 28,19-20). De jelenti mások megfeddését (1Tim 5,20), a fegyelmezést (1Kor 5,4-5), a tagfelvételt az egyházba (Mt 28,18) és újra felvételét annak, aki megtért (2Kor 2,8).

Megnevezésük is arra utal, hogy ezek az emberek egy reális autoritással rendelkeznek. A titulusok, amiket az ige használ hasonlóképpen használva vannak világi tisztségekre is. Így például: a presbiter (vén – preszbüterosz; 1Pt 5,1 1Krón 11,1), püspök (felügyelő – episzkoposz; Zsid 13,24 – 4Móz 31,14), vezető (hégümenosz; Zsid 13,24 – Dán 3,2), házfelügyelő (ojkonomosz; 1Kor 4,1-2 – Lk 12,42); pásztor (pojmen; Ef 4,11 – És 44,28); kormányzó (kübernézisz; 1Kor 12,28 – politikai vezetők a görög világban), előljáró (proézisz; 1Thess 5,12 – városi vezetők a görög világban); atya (pater; 1Kor 4,15).

(2) Be kell őket iktatni (ordináció)

Talán nehezen érthető az ordináció/beiktatás tanítása, mert legtöbben azt mondják, nem elegendő, ha őket megválasztják? Válaszunk az, hogy nem, mert akkor ez úgy tünne, hogy az igehirdetők a tekintélyüket a gyülekezet-től nyerik. De ők Istentől nyerték ezt a hatalmat és a presbitérium vagyis, más kormányzó testületek hatalmazták fel őket.

(a) **Róm 10,15** „Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek?” Ez világos módon a beiktatásról szól és nem választásról. Egy embercsoport választhat magának tisztségviselőt, de nem küldhet ki saját magának valakit. Ezt valaki másnak/másoknak kell megtennie.

(b) **ApCsel 6,3** „Válasszatok azért, atyámfiai, ti közületek hét férfit, kiknek [jó] bizonyosságuk van, kik Szent Lélekkel és bölcseséggel teljesek, kiket erre a foglaltosságra beállítsunk.”

A beállítani kifejezés (kataszteo) erre utal. Ugyanez az ige szerepel a Luk 12,42-ben, ahol azt olvassuk, hogy az ő ura gondviselővé, felügyelővé tette a háza felett. De ugyanerről beszél a Tit 1,5 is, ugyanezt a szót használva: „A végett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és **rendelj** városonként presbitereket, a miképen én néked meghagytam;” (lásd még az ApCsel 7,10 vagy Mt 25,21 is)

(c) **Zsid 5,1** – a főpap választása is hasonlóképpen történt. „Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért **rendeltetik** az Isten előtt való dolgokban.” (Vagy lásd még a zsidó vezetők Mózes általi beiktatását: „Válasszatok magatoknak bölcs, értelmes és a ti törzseitekben ismeretes férfiakat, és én azokat előljáróitokká teszem.” (5Móz 1,13)

(d) **1Tim 4,14 és 5,22** – a kézrátétel alkalmazása. Ugyanerről olvasunk a Zsid 6,1-2-ben ame-

lyet a régiek katechumenusok, vagyis az új egyháztagok felé való alapelvadásoknak tekintettek: „Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre, nem rakosgatván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, a mosakodásoknak (keresztységnek), tanításnak, **kezek rátevésének**, holtak feltámadásának és az örök ítéletnek.” Itt arról értesülünk, hogy az alaptanítások közé tartozott, a beiktatás tanítása is, amelyet kézrátétel kísért.

(e) **2Tim 2,2** – ez arra mutat, hogy a tanításra való felhatalmazás nem csak apostoli feladat volt, hanem ezt később más lelkesek is gyakorolták. „És amiket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek.”

(3) Meg kell őket választani

Több ige igazolja azt is, hogy választás is történt. Mint amikor Mátyást választották apostollá, vagy amikor a hét diakónus választása történt. Ezek az esetek már azt igazolják, hogy már volt, aki válasszon. Volt 11 apostol, aki választhatott egy 12-et. Volt egy jeruzsálemi gyülekezet, amely választhatott magának diakónusokat. Az alakuló gyülekezeteknek pedig az apostolok választottak tisztségviselőket, valószínű, hogy a gyülekezetek jóváhagyásával. „Miután pedig választottak nekik gyülekezetenként véneket, imádkozván böjtölésekkel egybe, ajánlják őket az Úrnak, kibben hittek vala.” (ApCsel 14,23) De azután, azt olvassuk, hogy a szolgálatba be is iktatták őket (imádság, kézrátétel által). A későbbiekre nézve Pál azt is elrendelte, hogy a megválasztást előzze meg egy megpróbálási időszak. „És ezek is először megpróbáltassanak, azután szolgálja-

nak, ha feddhetetlenek.” (1Tim 3,10)

Bagoly Gyula
(folytatjuk)

Hivatkozások

1. Jus Divinum Regiminis Ecclesiastici, 1646 (újrakiadva 1995), Naphtali Press, Dallas, Texas, 163.o.

2. Paradigms in Polity, ed. David W. Hall, Joseph H. Hall, Eerdmans, Grand Rapids, Michigan, 1994, 6.o.

3. Jus Divinum Regiminis Ecclesiastici, 1646 (újrakiadva 1995), Naphtali Press, Dallas, Texas, 164.o.

4. Idem.

5. <http://mek.oszk.hu/05600/05651/html/#13>

6. Jus Divinum Regiminis Ecclesiastici, 1646 (újrakiadva 1995), Naphtali Press, Dallas, Texas, xxxviii.o.

7. Jus Divinum Regiminis Ecclesiastici, 1646 (újrakiadva 1995), Naphtali Press, Dallas, Texas, xxxi.o.



Innen-Onnan...

Keresztyén könyvkereskedő halála...

A gázai keresztyének közösségét megdöbbentette Rami Ayyad halálhíre (a kisebbségben élő gázai keresztyének száma kb. 3,000-re tehető). Rami Ayyad az egyik keresztyén könyvkereskedés tulajdonosa volt, akit mindenki egy csendes, kedves emberként ismert. Egyik este ismeretlenek mégis elrabolták. Holttestét másnap reggel találták meg: több készúrással és lövéssel végeztek vele. Imádkozzunk feleségéért (aki jelenleg terhes) és hátramaradt két kisfiáért. Rami mindössze 30 esztendő volt.

Free Church Witness

Akár ennyibe is kerülhetne a Krisztus követése! Jusson ez eszünkbe, valahányszor kicsinyiségek miatt panaszkodunk...

Húsvéti konferenciáink...

Egyháztagjaink és olvasóink figyelmébe ajánljuk idei húsvéti konferenciáinkat és csendesnapjainkat. A konferenciák helyszínei: Miskolc, Szováta és Beregszász. Jelentkezni és érdeklődni a gyülekezetek lelkészeinél lehet. Használjuk ki ezt a lehetőséget, hogy legyünk az Ige közelében és testvéri közösségben!

Keskeny Út

Szókimondó olvasói vélemény...

„Már régóta terveztem az alábbi véleményem megírását... Évek óta rendszeresen hallgatom és figyelem az istentiszteletek rádiós, illetve tévébeli közvetítését, és egyre szomorúbb tapasztalatom, hogy az igehirdetők nem tudják kihasználni a rendelkezésükre álló 55 percet. Az adás ugyanis rendszerint a hírek után, 10 óra 05 perckor kezdő-

dik és 11 óráig tart. Vegyük például a két legutóbbi közvetítést. Szeptember 30-án Bölcskei Gusztáv püspök igehirdetését hallottuk a debreceni Nagytemplomból, október 21-én pedig a záhonyi templomból volt közvetítés. Mindkét eset rendkívül lehangoló volt. A nagytemplomi istentisztelet már 10 óra 45 perckor befejeződött. Addigra vége volt az énekléseknek, igehirdetésnek, a pusztán helyi érdekű hírek felolvasásának – egyszerűen mindennek. És még mindig volt 15 perc! Pedig az istentisztelet közben még kultúrműsor is volt. A kórus előadását hallhattuk, ami azt a tévhitet keltheti a hallgatóban, mintha ez állandó része lenne a református istentiszteletnek. Bölcskei Gusztávról sokszori tapasztalatom alapján az a véleményem – aminek már többször hangot is adtam –, hogy nem tud prédikálni. Vagy azért nem, mert nincs mondanivalója, vagy pedig azért nem, mert gyáva ahhoz, hogy saját gondolatai közül valamivel előálljon. Ez persze azt is jelenti, hogy tehetségtelen. Hiszen a közvetített igehirdetés során Bölcskei nem tett mást, mint még egyszer elmondta saját szavaival, amit a Bibliából felolvasott. Pedig ha a gyülekezet és a hallgatóság tagjai nem gyengeelméjűek, akkor erre semmi szükség nem lett volna. Mindenki értette a bibliai szakaszt, miért kell azt újból elmondani? Nyilvánvaló volt számomra, hogy Bölcskeinek nem volt saját mondanivalója. Így hát mi mást tehetett volna, minthogy kínosan hosszú hallgatások közepette újból elmondta a már felolvasott Igét. A prédikáció végeztével, hiába olvasta fel a Nagy-

templom papja a kizárólag helyi érdekű híreket, még mindig maradt 15 perc. Elviselhetetlen hosszú szünet következett, pedig a gyülekezet a soron lévő dicséret összes versét végigénekelte, majd pedig – mit volt mit tenni – az orgonista játszott vég nélkül. Az igehirdető nem fogta fel, hogy milyen óriási lehetőséget szalasztott el. Milliókhöz szólhatott egyszerre, és fantasztikus lehetősége lett volna arra, hogyan a ma emberéhez szóljon, tehát konkrét térben és konkrét időben adjon tanítást az embereknek olyasmiről, amit csak az egyháztól kaphatnak – illetve kaphatnának. Hiszen az egyház legfontosabb funkciója a tanítói funkció. Bölcskei Gusztáv azonban nem tanított, hanem tértől és időtől függetlenül meddően teologizált, mégpedig úgy, és olyan formában, ahogyan azt megtehetette volna akár Rákosi, akár Kádár idejében. Mindeközben pedig szomorúan gondolok arra, hogy Bölcskei Gusztáv a jelenlegi Magyar Református Egyház első embere. Mert *similis simili gaudet*... (Beke Albert, ny. egyetemi tanár – 2007)”

Református Élet

Ehhez nem kívánunk semmit hozzáfűzni... Talán annyit, hogy: *similis simili gaudet* = hasonló a hasonlóknak örül.

Vallásháború és vérontás a látóhatáron...

Erőszakos tiltakozóakcióktól tart a holland kormány amiatt, hogy egy radikális politikus az iszlámot erősen bíráló dokumentumfilmet akar bemutatni. A helyzetet annyira komolynak tartják, hogy felszólították a külföldön tartózkodó hollandokat: jelentkezzenek be országuk követségein. Várhatóan a Mohammed-prófétáról készült karikatúráknál is haragosabb reakciókat vált ki az isz-

lám világban Geert Wilders, a radikális Szabadságpárt parlamenti képviselőjének filmje. A muzulmán vallás ellen kampányt hirdető politikus ugyanis azt mondja: be fogja bizonyítani, hogy a Korán az intolerancia, a gyilkosság és a terror kézikönyve. A hír éppen akkor látott napvilágot, amikor a holland külügyminiszter Madridban, a nyugati és iszlám világ közötti párbeszédért létrehozott Civilizációk Szövetsége nevű szervezet konferenciáján vett részt.

A holland kormány igyekszik jelezni: nem ért egyet a film tartalmával. Maxime Verhagen elmondta: nehéz előre menedzselni a válságot, mert nem is tudják, hogy mi lesz a filmben. Szavai azonban utaltak arra az aggodalomra, hogy a muzulmán világban már a bemutató tényét is úgy fogják értékelni, mintha az a holland kormány, vagy elit aktív támogatásával történe. Az ügryről tudósító brit Observer megjegyzi, hogy a kormány abban reménykedik, hogy legalább a közszolgálati tévéadók elzárkóznak a film bemutatásától. Jan Peter Balkenende miniszterelnök annyit mondott, hogy a holland kabinet felkészült a lehetséges reakciókra. Úgy tűnik, Hága taktikája az, hogy külföldön hangsúlyozza: bár a tolerancia hagyománya miatt engedni kell a szélsőjobbolda-



li képviselőt, hogy kifejezze véleményét, az nem azonos a holland kormány hivatalos álláspontjával... Az ügyben megszólalt az immár amerikai származású volt parlamenti képviselő, Ayaan Hirsi Ali, Wilders volt szövetségese, aki a filmet provokációnak minősítette. Hirsi Alit nehéz lenne az iszlámista radikálisok székértelmezésének nevezni, hiszen ő volt az, aki Theo van Gogh-gal együtt filmet forgatott az iszlám és a házastársi erőszak kapcsolatáról, ami azzal végződött, hogy egy fiatal radikális az utcán megölte Van Gogh-ot. A volt képviselő szerint a holland pártoknak újra kell kezdeniük a vitát a bevándorlásról, mert most a szélsőségeseké lett a terep.

Wilders – akit valószínűleg közjünk sorol – tavaly azt mondta: ha a muzulmánok Hollandiában akarnak maradni, akkor tépjék ki és dobják el a Korán felét. Az iszlám szent könyvét emellett a Mein Kampfhoz hasonlította, és a betiltását követelte. Sokan most azt találgatják, Wilders valóban széttépi és elégeti-e a Koránt, ahogy az elterjedt a 10 perces filmről. A múlt héten az Európai Parlamentbe látogató szíriai nagymufti azt mondta: ha megteszi, akkor azzal azt bizonyítja, hogy „háborút és vérontást akar”.

www.inforadio.hu

Az senkinek nem tűnik fel, hogy a keresztyénséget is sokan szidalmazzák és ennek nincs semmilyen következménye?!

Evangeliumi keresztyénség Izraelben...

Az Izraelen belüli evangeliumi keresztyénekről mindeddig nem készült pontos felmérés. Annyi viszont tudható, hogy kb. 150 héber-nyelvű (a helyi gyülekezetek létszáma 10-400 között

változik), és kb. 50-70 orosz-nyelvű gyülekezet lelhető fel. A keresztyének többsége a társadalmi ranglétra alján helyezkedik el; a gyülekezetek pedig vallási értelemben semmilyen elismerésre nem számíthatnak. Az izraeli törvények szerint, a vallás és a zsidó nemzeti identitás egybeesnek: ezért valaki nem lehet egyszerre zsidó és keresztyén is. Következésképpen, aki Krisztus követőjévé válik, kizárja magát a zsidó nemzetből... Ezért a gyülekezetek inkább alapítványokként és jótékonyági szervezetekként működnek.

Banner of Truth Magazine

Köszönjük Baruch Maoz rövid tájékoztatását. Valóban keveset tudunk az Izraelen belüli keresztyénység helyzetéről...

Biztató mottó: „Nem kiborulni”

Hidegvér, röpdolgozat, kreativitás és szeretet – ezekkel kell felvérteznie magát a pedagógusnak az [origo] által megkérdezett tanárjelöltek és pszichológus szerint, ha rendet akar tartani az osztályban. 18 éves koráig ugyanis egyetlen gyereket sem lehet elküldeni az iskolából, bármit is csinál, még akkor sem, ha mondjuk megveri a tanárt. „Sikerült elérniük, hogy végképp meggyőzzem magam arról, hogy nem lépek tanári pályára” – írta egy budapesti általános iskolában eltöltött tanítási gyakorlatára emlékezve a tanárképző kar volt diákja. A nyolcadik kerületi intézménybe érkező tanárjelöltek már első alkalommal azzal szembesültek, hogy a folyosón rájuk kiabáltak a gyerekek, egyesek fenyegetően közelítettek hozzájuk, hetedikes lányok pedig szexuális ajánlatot tettek egyiküknek. A tanárok zaklatását vagy tehetet-

lenségét többnyire elrejtik az iskola falai, de az utóbbi időben több interneten megjelent felvétel is azt mutatja, hogy a probléma létezik. Tavaly novemberben egy budapesti iskola tanulói videóra vették, hogyan borítják ki az énektanárnőjüket. Eleinte szitkozódva üvöltöttek, dobálózta, később a pedagógus megelégtelt a dolgot, s be akart írni egy intőt egyikőjüknek. Erre a szőke lány felpattant a padjából, a tanári asztalnál üvöltözött a tanárnővel, míg a többiek tankönyvet és zsömlét dobáltak felé. Végül a tanárnő el akarta hagyni a termet, de nem engedték, elállták az útját. Még durvább eset történt tavaly januárban Hernádnémetiben: harmadikos diákok rátámadtak a tanárnőjükre. Egyikük megrúgta, egy másik fadarabbal ütötte, végül egy iskolatáskát is hozzávágtak. „A legszomorúbb az egészben az, hogy nem lehet tenni semmit ellenük” – jegyezte meg az egyik rossz tapasztalatokat szerzett tanárjelölt. A tanulók testi fenyegetését tiltja a közoktatási törvény, csakúgy, mint a kínzást, az embertelen, megalázó büntetést. Ha ilyesmi történik, azt az intézményvezetők súlyoskötelezettség-szegésnek tekintik, és saját hatás-



körükben megteszik a szükséges lépéseket, hogy többé ne fordulhasson elő – derül ki az oktatási ombudsman egy korábbi beszámolójából. Ha egy tanköteles korú tanuló viselkedésével gondok akadnak, fegyelmi eljárás után négyféle büntetés jöhet szóba: megrovás, szigorú megrovás, kedvezmények, juttatások csökkentése, esetleg megvonása, illetve áthelyezés másik csoportba vagy iskolába. Szociális juttatásra és kedvezményre nem vonatkozik a megvonás lehetősége, és másik iskolába is csak akkor lehet elküldeni a gyereket, ha a két érintett intézmény igazgatója megállapodik erről egymással. Elvileg van még két fegyelmezési fokozat: eltiltás az adott tanév folytatásától és kizárás az iskolából, de ezeket tanköteles, azaz 18 évesnél fiatalabb diákokkal szemben nem lehet alkalmazni. Tótszöllősy Tünde – aki A tanítás új módszerei, szervezési formái címmel előadásokat tart tanároknak a fegyelmezés témájában is – úgy véli: leginkább az elhanyagolt gyerekekkel van probléma, hozzájuk pedig szeretettel kell közelíteni. „Mindig lehet változtatni, az első 10-15 támadást kell kibírni, és nem kiborulni. Harminc szeretetlen gyerekhez viszont egyetlen pedagógus kevés, oda harminc kéne, hogy mindenkinek kibogozzák a pszichés sérüléseit” – mondta.

www.origo.hu

Nem tudom, hogy ezek a tanácsok mennyire segítenek a pedagógusoknak... Mindenesetre helyzetük korántsem irigylésre méltó... A „szakértőknek” pedig be kellene ismerniük: a mai oktatás helyzete kiválóan tükrözi a humanista oktatási és pedagógiai filozófiák csődjét...

Megpezdült az élet Sztánán...

„Kérem, érezzék jól magukat, egyenek, igyanak, énekeljenek, táncoljanak, mulassanak. Elnézésükkel visszavonulok, mert egy kevés dolgom akadt a faluban.” Ezekkel a szavakkal köszöntötte a nyolcadik farsangi, télbúcsúztató sztánai mulatságra összesereglett vendégsereget Papp Hunor lelkész, majd eltűnt. A kalotaszegi közel kétszáz magyart és vagy húsz román számláló piciny falu kicsi kultúrházának nagytermét zsúfolásig megtöltő több mint száz, erdélyi és magyarországi vendég, no és az esemény fénypontjára kíváncsi helybéli elképzelni sem tudta, miféle dolga akadt a papnak ilyen farsangi dologidőben, hogy hagyva csapot, papot, pontosabban a híveket, egyszerre eltűnik. Másnap mesélték a faluban, hogy még A sztánai gyermekek előadják Fazekas Mihály Lúdas Matyi vígjátékát című műsorszám főszereplői, azaz a gyermekek is azon morfondíroztak: a pap bácsi vajon miért hagyta itt őket, percekkel a függöny felgördülése előtt?... S találgatták tovább: hova tűnhetett a pap bácsi, amikor ő tudja legjobban, kinek mikor kell be- vagy kilépnie a színpadról. S amikor ráadásul a sűgő is ő, mi lesz, ha valakinek hirtelenjében nem jut eszé-

be a szöveg... És egyszer csak megjelent Döbrögi, a rettegett nagyúr, aki – miként az imént szó volt róla – huszonötöt veretett a Matyi fenekére. A játékot önfeledten élvező közönség hamar gyanút fogott, hogy a Döbrögi hangja igen csak hasonlít a Papp tiszteletes úréhoz, de vajon ő-e Döbrögi, hiszen a haja hirtelen megőszült, a pocakja megnőtt, s az ülepe is olyan szépen kigömbölyödött, hogy csak úgy feszül rajta a nadrág. De senki el nem tudta képzelni, hogy ha a lelkész remekel Döbrögi szerepében, hová lett oly hirtelen dús fekete szakálla, miféle farsangi maszkot vett fel, hogy sima arcát csak jókora harcsabajusz ékesíti? Mégpedig igazi. Mint a Matyi lúdja, amelyiket a falu főterén csobogó csorgó mellől öleltek magukhoz a gyermekek, s aki – máig találgatják, hogy csinálta – a szereppel járó szöveget is egykettőre megtanulva pont akkor szólalt meg, amikor kellett: gá! S amikor Döbrögi fenyegetően emelte fel a hangját, amaz megint: gá-gá! Mulatott is a közönség rendszeren, még a morc Döbrögit is majdnem elfogta a nevetés. Aztán a fergeteges sikerű előadás után megoldódott a rejtély: míg Fekete Alberték és Szabó Zsolték a színpadon éppen ne-

gyedórát beszéltek, Papp Hunor tiszteletes borbélyhoz sietett, aki megalkotta farsangi maszkját, azaz Döbrögi fizimiskáját. „Még a feleségem sem sejtette, mi készül. A gyermekek is úgy tudták, hogy a próbákon azért vagyok Döbrögi, mert akinek a szerepet szántuk, egyelőre foglalt, én pedig csak a próbákon ugrok be helyette” – mesélte mosolyogva a lelkész...

www.reformatus.ro

A farsang érdekes időszak az egyház életében is...

TV és a gyerekek...

Egy brit kutatás eredményei szerint egy átlagos angliai gyerek hatástendős korára már egy teljes évet töltött tévénézéssel. Továbbá, az is kiderült, hogy a hároméves gyerekek felének már saját tévéje van a szobájában... A TV készülék életük elengedhetetlen részévé vált...

The Independent

Egyre korábban kezdődik a függőség... És még hol van a többi csábítás?

A híreket válogatta, fordította és megjegyzésekkel ellátta: Szőke Imre

Nyári szovátai táboraink

Közreadjuk szovátai nyári táboraink időpontjait. Jelentkezni és a részletekről érdeklődni a helyi gyülekezet lelkészeinél lehet. Könyörögjünk Isten áldásáért és jelenlétéért ezeken a heteken.

jún. 30. – júl. 7.: Gyerektábor

júl. 21. – 28.: Ifjúsági Evangélicizációs tábor

júl. 28. – aug. 4.: Hitmélyítő tábor

aug. 11. – 18.: Házások tábora

aug. 18. – 25.: Idősebbek hitmélyítő tábora

aug. 25. – 31.: Kreationista Tábor



Isten csodálatos kegyelme

„És így szólótok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve.” (Ézs 12,4)

Hol is kezdjem ezt a bizonyágtételt? Nehéz megfogni a mondanivalót, nehéz visszaadni azt a fenséges érzést, amelyet ebben a hónapban (2008. február 6-án) kaptam, kaptunk a családommal, a gyülekezettel. Jöjj, Uram, te légy most a „számmal”, hogy át tudjam adni az örömöm, amivel bűnös szolgálád érdemtelenül újra megajándékoztad!

Már többször beszámoltam a gyülekezetnek régi, „világi” életvitelemről. 42 éves voltam, amikor presbiter „nénikék” (Magyar Református Egyház) kezembe adtak egy Bibliát. Ekkor kaptam az elhívást. Majd 5 év múlva megtértem, ennek három éve. Azóta keresem az igazi szolgálat lehetőségét, és megpróbálom a közel negyven éves lemaradásom bepótolni, és élvezni, kihasználni a kapott talentumokat, lehetőségeket akár bizonyágtételre is.

Szeretek bizonyágot tenni, mert mindig meglátom azt a mélységet, amiből kiemelt az Úr. Megpróbálok példamutató életet élni megtérésem jelentőségének felismerése óta. Ez feleségemet, Katalint is elgondolkodtatta, és családotól vettünk részt a tavalyi ifjúsági hitmélyítő táborban Szovátán. Katalin szép csendesen megtért a táborban. Neki is tanulnia kell, hisz lemaradása neki is sok van, de termi a gyümölcsöket. De nem erről szeretnék írni, hanem a kisfiamról, Norbiriól. Szovátán elmeséltem miként is ajándékozta a kettőnk életébe

kétévesen őt az Úr. „Hogy kerültem én ide apu?” „Kisfiam, mi az Úrtól kaptunk téged.” „Én is titeket.” – jött a válasz.

2007. év végén egyházunk tagja lettem, sok hányattatás után. Szőke Krisztina megkérdezte tőlem, hogy szeretném-e, ha a gyülekezet imádkozna értünk. Elgondolkodtam, majd a családdal megbeszéltük, hogy hitvalló gyülekezetet szeretnénk, itt a lakhelyünk közelében, de ha az Úrnak más terve van, akkor vezessen bennünket testvérek közelébe, és a kisfiunk helyes neveléséért is jó lenne közösen imádkozni.

Végül is itt kezdődik az a történet, amit le szeretnék írni. A gyülekezet imádkozott és mi is nap mint nap. Norbi egyszer csak beteg lett és itthon maradt, nem ment iskolába egy hétig. Kati bejárt a leckéért a tanár nénihez. Itt kapta a tájékoztatást, hogy fiacskánk magatartása újra rossz irányt vett, de most már nem csak csibész, hanem gonoszság is keveredik tetteibe. Iskolástársai már nem szeretik, lassan kiközösítik, verekedései, magatartása, tiszteletlensége miatt. „Jó lenne, ha a kedves szülőkkel megbeszelnénk a továbbiakat” – mondta Zsóka tanár néni. Hideg zu-

hanyként ért minket a hír. Hogy lehet ez? A mi kis fiunk, akit szeretetben szeretetre, Isten félelmére, kedvére nevelünk, nevelnénk: „Ilyen rossz? Nem ér semmit a reggeli áhítat, imádkozás és esti Igeolvasás?” Leforrázva hallgattam Kati lehangolt beszámolóját a történekről. „Nem, ez nem lehet, ezzel nem várhatunk.” A család leült megbeszélni a történeteket és a további teendőket. Norbi semmit sem tagadott. A Bibliát olvasva elbeszélgettünk a „fiatalúrral” a hallott történetekről, tetteiről. Látszott Norbin, hogy szégyelli magát és elgondolkodik a történeken. Mint minden ilyen eseményt imádsággal zártunk. Norbi hallgatott, és amikor kérdőre vontam, így felelt: „Apa, én már magamban imádkoztam.” „Nem, kisfiam, ez így nem jó, mi is imádkozni szeretnénk veled.” – volt a válaszom. Ekkor, mint a záporosó, keservesen sírni kezdett, sírt, sírt hosszasan. Amikor elkezdett imádkozni, mint egy felnőtt, már derengett valami bennem, szinte megborrongtam. Bűnvallással kezdte, mintha ott sem lettünk volna, majd az Úr imádságából egy részlettel kért bocsánatot „bocsásd meg a vétkeimet, ahogy én



is megbocsátok az ellenem vétkezőknek”. Legvégül hívta Jézust és kérte a segítségét, mert „magam nem tudom legyőzni a gonoszt”. És közben sírt, szípozott végig. Szinte nem akartam hinni a fülemnek. Akár az én viharos megtérésem, csak rövidebben. „Nehéz volt fiam? Nagyon sirtál.” „Kezdetben, Apa, nehéz volt, de a végén örömben sirtam.” A megtérés folyamata végigkövethető. (ld. a tanítványképző kurzust) De lehet ez? Hisz még gyermek. Mint hitetlen Tamás inogtam, szívemmel éreztem, hogy a fiam megtért, de az eszem kételkedett. Kati után letérdelve, szintén könnyezve imádkoztam, így köszöntem meg az Úr kegyelmét. Alig vártam, hogy erről lelkészeinkkel beszélgethesek. Ők is megerősítettek, „Igen, létezik gyermekmegtérés, figyeljük a gyümölcsöket, és ne feledjük, hogy ő megtért is gyermek”. Igen, ő még gyermek. Megtért gyermek!!!

Isten meghallgatta az imádságunkat. Meghallgatta a közösség imáját: „*Ismét, mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaratton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert a hol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.*” (Mt 18,19-20) Köszönöm Istenem, hogy Te megtartod szavad! Köszönöm végtelen, nagy kegyelmedet!

Testvérek! Barátaim! Milyen felemelő, amikor megtaláljuk az Úr Jézust, amikor hitben felé fordulunk. Amikor ez megtörténik és gondolatainkkal a család felé fordulunk, vágyakozunk, hogy bárcsak ők is hitre jutnának, imádkozunk értük. És amikor ez megtörténik nagy az öröm, mint ha börtönből szabadulnánk, fellélegzünk velük együtt mi is. Ha tanúi lehetünk feleségünk (fér-

jünk) és (vagy) gyermekünk megtérésének, sokszoros ez az öröm. Le sem tudom írni milyen csodálatos ez az érzés, vetkszik a saját megtérésünkkel. Mindenkinek javaslom, aki még előtte áll, hogy imádkozzon ezért a kegyelemért, és kérje a gyülekezet segítségét is. Itt a példa, hogy „megadja” nekünk, „ott vagyok közöttük”, itt van közöttünk az Úr! Mivel Isten tenyerébe helyeztem életem és családom vezetését, tudom, hogy kérésünk első fele is meghallgatatik, ugyan úgy, mint a második része.

Tudom, nagyobb a felelősségünk is, mert most már gyermekünk nevelésére még inkább figyelniünk kell. Azóta a következőket olvastam Heyns teológus professzor *Református Dogmatikájában* „102. §. A kiválasztás és a kegyelmi szövetség. Gyakran olvasható olyan vélemény, mely szerint a kiválasztás sporadikus természetű, úgy hogy ebből a családból is csak egy választatik ki, s abból a nemzetségből is csak egy, tekintet nélkül arra, hogy milyen család vagy nemzetség az. A tapasztalat azonban azt tanítja, hogy a kiválasztás rendszerint egy irányt követ, mégpedig a Szövetség útját, más szóval: a kegyelmi szövetség tagjait választja ki az Isten. Mert azt látjuk, hogy az Úr mindig ezekből (a hívők gyermekeiből) építi tovább az Ő Egyházát. De azt is tanítja a tapasztalat, hogy ez alól a szabály alól is vannak kivételek, úgy hogy ez a szabály biztatólag és bátorítólag hathat ugyan a kegyelmi szövetség tagjaira, azonban arra nem ad nekik jogot, hogy kiválasztottságukat illetőleg hamis gondtalanságban éljenek.”

Testvérek! Barátaim! Nagy az Isten, csodálatosak az Ő dolgai!

Fülöp János

Kis Zarándok...

Örömmel tudatjuk olvasóinkkal, hogy a Keskeny Út legújabb számával egyidőben megjelent egyházunk gyermeklapjának, a *Kis Zarándok*-nak legújabb száma. Az érdeklődő olvasók a helyi gyülekezetekben juthatnak hozzá az újsághoz.



Felhívás

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívő testvérünket segíti lelki és hitbeli növekedésében. Szívesen fogadjuk olvasóink észrevételeit, amelyek elősegítik lapunk színvonalának emelkedését. A megjegyzéseket kérjük a címlapon található elérhetőségre lehet eljuttatni.

Továbbá bátorítunk mindenkit, hogy bizonyságtételeikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá újságunk gazdagításához.

A Szerkesztő

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAINK GYÜLEKEZETEINKBEN

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Balatonalmádi	Hazuga Nándor 06-20-942-5696			18:00 FB			10:00 IB 10:30 IT
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				10:30 IT 15:00 FB
Kaposvár	Bencs Miklós 06-70-328-5471		18:00 FB				11:00 IT
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558	17:00 IB		17:00 FB			10:30 IT
Barót	Simon Szabolcs 0744-307-550		19:00 FB				19:00 IT
Brassó	Simon Szabolcs 0744-307-550			18:00 FB			12:00 IT
Csikszereda	Simon Szabolcs 0744-307-550				18:00 FB		
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793		18:00 FB				10:00 IT 12:00 GYA 17:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0744-307-550			15:30 FB			
Kolozsvár	Szász Attila 0364-109-564				17:00 EV		10:00 IT 18:00 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-267-166			17:00 NIM 18:00 FB	15:00 GYA		9:30 KIT 11:00 IT 17:00 FB
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793			18:00 FB			
Rava	László Lehel 0723-630-793						14:00 IT
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0744-307-550	18:00 IB	18:00 FB				10:00 IT 15:00 GYA
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT (minden 2. héten)
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0366-102080		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0722-573-019			17:00 FB			10:00 IT 15:00 GYA 17:00 FB
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		17:00 FB				10:00 IT 15:00 GYA 17:00 FB
Beregszász	Lőrinc Bertalan 380-99-1770214		18:00 FB u	14:00 FB			10:00 IT
Búcsú	Demeter Géza 380-99-6063813					16:00 GYA	15:00 FB 17:00 FB
Gát	Gál István 380-99-1817233			17:00 FB			10:00 IT 11:30 GYA 11:30 IB
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 380-99-1770214	18:00 IB			19:00 FB		14:00 GYA 15:00 IT
Rafajna	Gál István 380-99-1817233				18:00 FB		14:00 IT
Zápszony	Gál István 380-99-1817233			19:00 FB	16:00 FB		12:00 GYA 15:30 IT 16:00 GYA 16:30 IB

IT – istentisztelet, KIT – kórházi istentisztelet, FB – felnőtt bibliaóra, IB – ifjúsági bibliaóra, FO – fórumbeszélgetés,
HIT – hitvallás tanulmányozás, GYIT – gyerekestentisztelet, GYA – gyerekalkalom, EV – evangelizáció